

Barcode - 9999990259729

Title - maulake kalam

Subject - NULL

Author - NULL

Language - gujarati

Pages - 64

Publication Year - 0

Creator - Fast DLI Downloader

<https://github.com/cancerian0684/dli-downloader>

Barcode EAN.UCC-13

999999 025972

गुजरात विद्यापीठ ग्रंथालय
(गुजरात कॉपीराईट विभाग)

अनुक्रमांक ५०० किंमत

ग्रंथनाम मोलाह ४८१।३

वर्गांक

મોલાકે કલામ.

એ કિતાબ

ખાજા અલારખેઆ કોરજને

છપાએઆ હે.

સા

મુંબઈમે

“નિર્ણય સાગર” છાપખાનેમે છાપેઆ હે.

સંવત્ ૧૯૨૮ સન્ ૧૯૭૨.

રેજીસ્ટર કીઆહે.

ગુજરાત વિધાનસભા
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ
૫૬૩
૫૬૦

મૌલાકે કલાંમ.

કલાંમ હનૈરત શુલતાંનલ ઝૌલીઆ અંમીરલ મૌમનીંન
શાંહે મરદાં મુરતજા અંલી ઈબન અલી તાલબ શલવાતુલા
અલેહે શલમકી તશનીફ અશલ જુબાંન અરખીમેં હે
ઉશકું ઉલમાંઝિને ફારશી જુબાંનમેં તરજમ્માં કીઆ ઉશશેં
ફિર કિશુ ઉલમાંનેં હિંદી જુબાંન ઈબારત શલીશમેં
મુરબા નજમ કીઆ, શો શુધારકે છપાએઆ હે.

લિશમિલાહે રહીમાંન રહીમ.

અવલ નિંકર અલાહેકા, નો હે રહીમ રહેમાંન; દુઈમ
કલમાં મોહમદકા, નો હે દીન ઈમાંન; શઈઉમ કલાંમ મૌ
લાકા, શો હિંદી ખોલ શુનાએઆ હે; એ ખજાંનાં નૈ-
વાહેરકા હે, શો જાંહેર કર ખતાએઆ હે. ૧

ખએઆંન શાચકા.

શુનો લાઈ મૌમનો, મૌલાકે કલાંમકા ખએઆંન; કહેઆ
હે કે ઈમાંન મરદકા, શો તુ શુખનશુ પહેઈાંન; નો શુ
ખંન મિંને હે શાચા, શો હે શાચા ઈમાંની; ઈમાંનકે
શાચકી હે શુખંન નીશાંની. ૨ શાચશેં હે મરદકા
છોટકા, લાઈ શાચી વાંચા રાખો મુખ; જુઠ ખોલે શો ખોત
દુખ પાવે, શાચ ખોલે શો કખી ન પાવે દુખ; શાચા ખોલો
શાચા ચાલો, કે મૌમનકા હે શાચા ધીન; એ ફરમાએ-
આ શાંહે ઝૌલીઆ, આપ મંન રાખો શાચા જકીંન; ૩.
શાચી દાશતી ઉશકી જાંણો, નો કોલ મિંને હે શાચા; શાચા
મિંતરશેઈ જાંણો, નો મિંતરશેં શાચી રાખે વાંચા; પરીત

करीअं शायेथुं, ना जेले शोध निलावे; तो शाये शाहेअ
 लेहेसंत हेलें डीआ, पंगु परीत करे शो पावे. ४ अलणी
 अलीअं गुंनान करीअं, धमांन रापो शाया; उतंम अलणी
 अली जाले, ना शायी रापो वांचा; अलणी अलीअं
 उदंम करीअं, शो वीचारीनें करनां; के गुनांन हेले निशमे
 रलका, रलशे तो शडी दरनां. ५ ना कोध शाये पंथ आ
 ले, शय कोध उशके पंथमे आवे; शाये पंथकी अली नीशां
 नी; ना शाया पंथ शयके मन लावे; अलाह अक जाले
 शिरनंन हार, मोडंमद जाले अलाहका नथी; नथीअ
 के पीछे शाहेअ जिलाइत, शय कर मांनो मुरतज्ज अली.
 ६ शाया नथी हे दशत पुहाका, और शाया तो हे
 जोहावंधआप; शाया जेलनहार कुं पनां पुहाकी, उशकुं कुछ
 न पोंचे शंताप; शाया किलावे दशत पुहाका, शाये पर
 शहा हे रेहेमत रलकी; शाया पुहाकुं हानर जुने, के पुहा
 हे हिलमे अलकत शयकी; ७ तान्गी मैभिनकी शायशेथी
 हे, अकलांम तुंशडी शय कर मांन; शायशो धमांन शाया
 जाले, और शायशो तान्गी निशांन; अलाह अक मोडंमद
 नथी, मैला अली हे नथीअ ठांम; अिश रीत धमांन
 लेआआ करे कयुल; अ हे हुकंम कलांम. ८

अयेआंन लिराधरी.

लाध वये तेरा जाले, ना कुछ तुने हवे माल; नडी लाध
 वये हे तेरा, ना हेले तेरे आपकी आल; दुनियांमे
 दशत वये जालीअं, ना करे मालकी महद; दुनियांकी
 महद माल हे, आप अंमल छोडायेशी अअद. ९
 लाध वये तेरा, ना शयतीमे रहे तुज शंग शंगत; नडी

लाध वय्ये तेरा, ना ह्रावे तेरा हुंमजात; लाध वय्ये तेरा,
 ना कठंन वेला तुनें आवे कांम; नहीं लाध वय्ये तेरा, ना
 मां आप जय्येया धरेया लाध नांम; १० लाध वय्ये तेरा
 ना तुजकुं आवे, और अतावे नेक कांम; नहीं लाध वय्ये
 ना नशल आपकी, और दुआवे तेरा नांम; तो लाध रोध
 जमें लाव येशा रहै, ना करे हुकंकी राहा तुभाध; ना
 दुनियां लालच पुहा लुला ह, रो ह्ने दुशमंन वो नहीं
 लाध. ११ लाध तेरा उशकुं जांणो, ना हुरहंम करे नेक
 नशीहत; अुरे कांमशें राहा अंयावे, निश अुराधशें ह्रावे
 प्रलहत; तो दुनियां मोहअत राहा अुरी ह्ने; अेही
 प्रलहत और गुंमराध; मोहअत मोलाकी राहा शीधी
 ह्ने; ना अतावे रो राया लाध. १२. अिश जमानेके
 लाध अेशे, ना लाधआंका अेअ हुंठन ह्रावे;
 अेअ ह्ने अेशंवा करे, और शुंनावे लोक शारे; लाध
 आंका अेअ हुंठे लाध, अेशी वेला जजे; तो पर लोक
 अेअ हुंठे, रो अचरत नहीं मानो १३.

हर अय्येआंन प्रलहत अहअ.

अहअ शिआयो, अपने अेल और अधआल;
 तो नश शही अअशं, अपने आल गोपाल; अहअ शिआ
 अेआ निनें, अपने पुत और धीआ; तो शध अैत
 नश ले, उनुकुं हीआ; १४. अहअ भरहका, रो लला
 ह्ने जनें, जेअहअके रोनेथी; अहअ लला ह्ने
 पेह्छानो; अहअशें निनें कीआ, पर हिल पुशीआल;
 अे लला ह्ने उशथी, ना लेअहअशें ह्वे माल. १५.
 भरहका गिरेणुं अहअ ह्ने, अुरीं औरतकुं रोंना ३५।

शंनगार; ऐ शुंनकर मंनभांउे रापे, इरमाअेआ
 शाउेपे जुलइकार; अदुअ अलीअे अदुअ अेडीअे,
 अदुअशेथी करीअे काल; ने कोरुं देअे ने कोरुं शुंने, शेा तुंम
 शेथी उावे अुशीआल. १६. शेांनां हुंठंनेशे उे अे लला,
 नेआप काने हुंठे अदुअ; के शेांनातो हुानआंभांउे रउेशी
 अदुअ अिलेअेशी अपनां रल; अदुअ अे नेा आपकुं
 अंदा आंने, और शिरनंन उारका उरदंम नंपीअे अप;
 अेशी अलणीं नेा कोरुं अलेआ, उंने पाअेआ शिरनंन
 उार आप. १७. अदुअ भरतया औत अडा उे, नेशा
 अदुअ तेशा नशीअ; लेअदुअकुं कोरुं नंड़ीं आवे, लाअ
 दुअ रउे शअके करीअ; तो शअ अलकतमे आप
 आलक उे, अेशा शंमन करीअे अदुअ; लेअदुअ नंड़ी
 रलकुं पावे; लाअदुअने पेछांनेआ रल. १८.

दर अअेआन तारीइ शभावत.

आउेर करणीं शभावतमे, अपणीं दैलत और पुंअ;
 अे ली उे शुंकर अुदाअेका; दलमे शडी कर अुअ; छिपां
 णीं नांड़ी लार्, नेा नेआंमत दीती दातार; अे ली शुं
 कर नेआंमतका, औत उुआ शुमार. १९ शभावत करे
 नेा कुछ पाअेआ, आगंम अिंता करणीं नांड़ी; अे कांम
 तेशा उुआ शडी, नेा कुछ दीआ राउे धलाडी; नेा कुछ
 पाअेआ शेा उडाअेआ, रलकी राडाका कीआ कांम;
 काल कइंगा धंउे नां कउेनां, कालका केशा लेनां नुंम; २०
 अेर नेा दंणुं शेा, अुशियाल उे कर दंणुं दल लीतर;
 उंश अुअ उेकर अेर देवे, तो दंनां पावे अनर; नेा
 उंश अुअ देवे, अेर अेरतका माल; आछी रीत लांत
 अुठिं, लेनें वाला उावे अुशियाल. २१. नेा अेशांन

કરે ઉશેં બખાંને, ઉશકા એ વિચાર; ના દેણાં શો મંનવાર
 કર દેણાં, તો ભલા કહે શંશાર; મોલા પ્રમાવે કે દેણાં ઇંડી,
 જીંડી પર દિલ ખુશીઆલ હોવે; ના પર દિલ કુડા કર
 દેવે, તો અપનાં દેનાં ખોવે. ૨૨. ઉતમ માલ વચ્ચે જાંને,
 ના ખરચેઆ જાવે રાહુ ખુદાચ્ચેકે કાંમ; લાખ દા લાખ
 ઉતમ નહીં, ઉતમ વચ્ચે કોડી ના દીનેં ખુદાચ્ચેકે નાંમ;
 જોત ખાચ્ચેઆ જોત ખરચેઆ, જોત બડા ગંર કીઆ;
 એ માલ શખ ધુલ મિલાચ્ચેઆ; ઉતમ વચ્ચે ના રાહુ
 ખુદાચ્ચેકે દીઆ. ૨૩. ના કુછ ખટો કમાચ્ચેઆ ખુદાચ્ચેશું
 પાચ્ચેઆ; જોત ઉશેં બાંટલ દેણાં; થોડે મિંને આપલ
 ખાચ્ચેઆ, રમકું તેરશેં હુ હિશાખ લેણાં; ના નેઆંમત
 ખુદાનેં બંદકું દીતી, તો બંદા દેવે રાહુ ઇલાહી; થોડે મિંને
 આપ ગુજરાંનેં, તો લેખે વેલા છોટકા પાઈ. ૨૪. કરી
 મકા શાચ્ચેઆ તો શખ કોઈ આવે, શખ કોઈ કરે ઉશેં દોઆ
 શદા; તો નિત નિત ઉશકા ભલા હોવે, ઉશ ઊપર કરમ કરે
 ખુદા; કરીમ વચ્ચે ના આપ થોડા ખાવે, આરકું
 ખિલાવે જોત; એ બડાઈ શખશેં નેઆરી, અિશ બડાઈકું
 નહોં આચ્ચેશી જોત. ૨૫. શખી ખુદાકું નિજીક ભાઈ,
 શખી તો હોવે ખુદાકા હુખીખ; શખીકું શખ કોઈ દાતાર
 કહેવે, શખીકા તો હોવે બડા નિશીખ; શખાવત કીચ્ચેશેં
 બરકત હોવે; શખીકા ગર હોવે જોત આખાદ; જીંડી
 પારશથી શોંનાં હોવે, તીંડી શખાવત દાલતકું કરે જીઆ
 દ. ૨૬. લેઆચ્ચેઆ ના કુછ હુ તુમારે પાશ, ખુદાહુકી
 રાહુમેં દેણાં શખ; તો ખલકત તુનેં નેક બખાંને, ઝોર
 તુજ ઉપર રાજી હોવે રમ; ના માલ ખાશા નેં અંત
 પિઆરા; શો લે ખરચો ખુદાચ્ચેકે કાંમ; તો કાદર તુજ

પર કરંમ કરે, ઐર દુનિઆંમેં રહેવે તેરા નેક નાંમ. ૨૭
 જતીંમ લડકા નો કોઝ્યે ખુદાઝ્યે કારંન પાલે; ઐર આપ
 શિર લેવે ખરચ ખાંનાં; રાજંક તો રોજી દાનોંકું દેવે,
 પાલણુંકા તો રાખ હે ભાંનાં; ખરચ ખાંનાં પારકા, આપ
 શિર લેવે નો રાખી દાતાર; તો ઉશ દાતારકી રોજી
 અદકી હોવે, ઐર ઉશકી ભી રોજી દેવે શિરજંન હાર;
 ૨૮. જઈશકા હુથીઆર પુકાર હે, રાખ આગલ વઝ્યે
 કરે શિરીઆદ; નો કોઝ્યે ઉશેં દુખ દેવે, તો શિરીઆદ
 કર આવે અપનાં દાદ; નિશેં નોંર નહીં ખાંહાં અંધવ નહીં,
 નહીં ઉશેં માલકી પુશતી; ને કોઈ ઉશેં દુખ દેવે, તો
 શિરીઆદ કરે ઐર કેઆ કુછ હોવે ઉશથી. ૨૯. જઈશ
 નો હોવે જાતશેં, કે જઈશ હુવા હે બિંન માલ; તો
 અદકી અડાઈ હે આપકી, નો જાઈ પુછો ઉશ જઈશકા
 હાલ; આપશેંથી નિશેં નોર થોડા, ઉશસાથેં જોત હોઈ
 ઝેં નરંમ; જીભેં જાંણે તીભેં કરો ભલાઈ; તો તુંમ ઉપર
 અલાહ કરે કરંમ; ૩૦ શખાવતકા ઈકખાલ જાંણે, નો
 અખશીશ કરો મંન વારી; કે નિશ કિશીશેં રિઆત કરો,
 ઉશકી જોત કરો દિલદારી; શખાવત કીઝ્યેશેં ઝેં ગુંન
 હે, નો હોવે કિશીકા દિલ શાદ; તો મંનવારશેં હોવે
 શાદી અદકી; ઝેં નુકતા શુંનકર રાખો જાદ. ૩૧ શદકા
 ખેર ખેરાત જાંણે, નો કુછ દેઝ્યો ખુદાઝ્યેકી રાહા;
 નો લેણેંવાલે પર મિંનત છોડો, તો શવાખથી હોવે અદકા
 ગુનાંહા; નો ખેર કરો ખુદાઝ્યે કારંણુ; ઐર નો કુછ
 દેઝ્યો ખુદાઝ્યેકે નાંમ; તો લેનેંવાલે પર પાડ ન છોડો,
 તો શુધરે તુંમારે આકખત કાંમ. ૩૨. જોત હોઈ
 ખાંણેપર પડે, તો અરકત અદકી આવે; થોડે ખાંણેમેં

જાત શંતોખે, નો એક આશંનમેં ખાવે; ચાર જંને એકઠે
 ખેઠે, નો ત્રિલકર ખાવે તાંમ; તો તિંનકે હિશે ચાર શંભાવે
 શખકા હોવે કાંમ. ૩૩ કાશર શખીકું ઉમેદ જિંનત, મુશલ
 માંન ખખીલથી હે અદકી; કે નો શખાવત અદલે ઈમાં
 પાવે, એ શખાવત કરે ગુંન ઉશકી; મુશલમાંન ખખીલકું
 દુનિઆં લોલ, કિશી અંમલથી ખાવે ઈમાં; તો જિંનત વએ
 કાંહાંથી પાવે, નો મુશલમાંનથી હુઆ નાં મુશલમાંન. ૩૪.
 શકીર શખીથી માલદાર ખખીલ, જાંણે હે અદકા ભીખારી;
 કે શકીર શખી મંન હિંમત વશે, માલદાર ખખીલનેં
 હિંમત હારી; શકીરકી હિંમતશેંથી હૈલત ભાઈ,
 ખખીલકી હૈલત નહીં એ હે ધુલ; હિંમત ખાંધો
 હૈલત પાએ; એ શરમાએઆ આપ વલી મકબુલ. ૩૫

મજહુમત લખીલકી.

માલદાર નો ખખીલ હુઆ, તો ખખીલી હે ઉશકું
 આખખ; નેશા આગલ રખા ખાંણાં નેઆંમત,
 ખાંણે ન પાવે ખાંણાં શંતાખ; નો નેઆંમત મૈલાનેં
 અદકું દીતી, તો ખાવે ખરચે જીઊં હે શરમાંન;
 નો ન ખાવે ન ખરચે છોડ મરે, તો દાનોં જહાંનમેં હોવે
 પિશેમાંન. ૩૬. માલ ખખીલકા પથર નેશા, ન આએઆ
 ઉશકે કુછ કાજ; ન આકખત કેરી વાટ શંવારી, ન ખા
 એઆ ન પીઆ ન કીઆ રાજ; ખખીલ કંભાવે ઐર ધુ
 તારે ખાવે, ઉશકે નશીખ વએ હુઆ પથર; કે લેખેવેલા
 વએ પુછાએશી, એ શુંન ખરચો કીઊં અહંમક હોતા હે
 શુંનકર. ૩૭. નિશકા હાથ ન હોવે ગુશાંદ, એ ભલાહે
 ઉશથી કે નિશકા દિલ ન હોવે કુશાંદ; હાથ તંગથી

क्रोम्ये शंढ न होवे, निशका शीना तंग; रो आप न होवे
 शंढ; आप हिल शाढ करणेशी परहिल शंढ करण
 ये हे लला; हिल कुशंढ करे शणहिल मंन्या, के
 शण हिल भिने हे आप अलाह; उट. १७१ किशीका
 हाथ तंग होवे, उशका शीनां ली होवे तंग; के हिल उशके
 गुशा जैत लरा रहै, शण साथे करे वये नंग; तो दुनि
 आं लोकुशे हे लडता, के लालच गंणी हे तंग दशत;
 उशे दैलत अडी जैर हिल कुशंढ, नो दुनिआं नां कुछ
 जुने वशत. उट लभील कुछनां जेर पायेशी, पायेशी गंज
 अ धलाडी; राहे जुहाके कुछ नां अरयेआ, उंभर शारी दुनि
 आं नभाध; दुयेआतीमे रल नडी पिछानेआ, दुनिआं
 शे मरकर पायेआ आणअ; भौला प्रभावे येतो लाध
 करे शभावत काम शवाअ. ४०

अयेआन लालच.

निशे लालच गंणी, रो न शतोपे किशी हल;
 जैत दैलत येती पावे, नो शारी दुनिआंका ली
 पावे भाल; तो ली लालचीकी आंभां नडी लरे,
 लरणका नडी हे शुल; उशकी आंभां तअ लरे,
 नअ पडे गोरकी धुल. ४१ मरदकी जेआरी लाल
 चशेथी, के लालची हे नित लीजारी; के लालचशेथी
 अजत जावे, आवे उशे जैत जेआरी; लालचीकी
 कोध जात न भाने; शण जणु उशे डीणुं; शात पीडी
 का नांम दुभावे, लठ पडेआ उशका अणुं ४२ लाल
 चीकी लालच जणु, के लालचीकुं करे हे कुंतल; के
 आप हाथ आप हलका होवे, जेवे दुनिआं धीन

લાલચ બદલ; કે વિમાન લાલચ પર્થશા ઝૌરકું દેવે,
 નો વચ્ચે શ્રે નાં દેવે તો દુનિયાં ગર્થ; નો લડે તો, જી
 વ લી જાવે, ઝૌર આકબત લી ઉને' ખોર્થ શર્થ. ૪૩.
 મંનકા દુખડા લાલચ હે, ઉશ મંન કખી ન હોવે શુખ;
 નો લુકમાંન હુકી'મ આકર ચિલાન કરે, તો લી ન જાચ્ચે
 શી દુખ; મંનકા દુખડા ચે હે, નો ઝૌત મોહબત દુનિ
 આં બડાઈ; ચિશકા ધારૂ લાલચ શટ'ણી', શો પીર કાંમ
 લથી ચે પીડા જાવે ભાઈ. ૪૪. હલકા હોવે લાલચી,
 પાંણુ વચ્ચે તો નહીં જાણે ચે ખાત; લાખચ ઉશે' હલ
 કા કરે, કે ધંધા કરાવે દિન ઝૌર રાત; ચિશ દુનિયાં
 ધંધે બુડા હુઆ, તો લી દુનિયાં ન આઈ કુછ હાથ;
 અબ ચેત ધંધા ચેશા કર લે, નો તું ઉઠ ચલે તો આવે
 તેરે સાથ. ૪૫. તી'ન શંચે હલાક કરંન હારી, નિશ મિંને
 વચ્ચે આઈ; વચ્ચે તો ઝૌત હલાક હુઆ, ઝૌર આકબત
 ઉને' ગંમાઈ; ચેક બખીલી ઝૌર લોલ ગાંણુરા, ઝૌર નેક
 અંમલથી લાને; ઉશકું તો શહી દુખા જાણે, ચે બંદકું
 નહીં છાને. ૪૬. નો કોઈ કિશે' દેવે, ઉશકી વચ્ચે ઝૌત કરે
 વખાંણુ; નો ઝૌર લેણુંકું વખાંણુ કરે, તો ઉશકું તું લાલ
 ચી પિછાંણુ; નો કોઈ કુછ દેવે, તો ચુંકર અલાહ આગલ
 કરીચે; બંદ આગલ ન વખાંણીચે, લાલચ મંન ન ધરી
 ચે. ૪૭. દુનિયાંદાર શબ મંન દુખી, ઝોખદ ચે
 નો લાલચ છોડો; દિલકા વાંણુ તુશંન હે લાગા, કિનારે તર
 શ મોહોરા મોડો; મિંને કિનારા પકડા ખડા, ઝૌર છોડા શ
 બ લોલ નિંજાલ; ઉશ મંન દુખ કખી ન આવે, પલિ પ
 લિ અદકા હોવે ખુશિંચાલ. ૪૮. લાલચિ લોલિબખીલી
 છોડો, કરો બંદગી શખાવત કાંમ; બુરા અંમલ તો નાંમ

દુખાવે, નેક અમલથી રહેવે નેકિ નામ ; નેકી શો પહેછાંન
પુદાકી, કે શખ દિલ મિને હે હકિ શુભહાંન; એ શમંજ શખ
શં મુરવત કરો, તો તુમશં રાજ રહેવે આપ રહેમાંન. ૪૯.

દાશતાંન મનકા.

આપ મનકા કહેઆ ન કરીએ, તો ઐત રાહાતજ હો
વે ; એશા કાંમ નો કોઈ કરે, શો અપની બલા ખાવે ; કે
મન તો લડાઈને શખતી આવે, નો ન કરે તો શુખશુ શો
વે ; બડા નશ તો એ હુઆ, ઐર ખુદા ઉશ ઊપર મોહાવે.
૫૦. તુજ મન હે અભેમાંન ગાંણાં, મન તેરા ઉશ પીછે
જાએ; અભેમાંન શેતાંન દાએ દુરિજન, તેરે મનકું ઐ
ત દાડાએ; નો અપણી લલાઈ આએ, તો મન અભેમાંન
છોડી ખેઠો ; રભિશં દરો ખુરા કાંમ ન કરો, તો નિંત મિ
ને શઈ પેઠો. ૫૧. જખ મન તેરા તેરી ગરદન ચડે, ઐર
જીંડી આએ તીંડી દાડાએ ; જખ તુજ ઊપર ઉને નોર
કીઆ, તખ તુ ઉશકું હકરોથી દંરાએ ; કહે એ મન મે
રા એ રાજ ભી તેરા, જખ તક અિશં દુનિઆં વાંશા; કાલ
મર જાએશી માર ખાએશી, ભેહશંતથી જાએશી નિરા
શા. ૫૨. દુશમનકે નો તાખે હાવે, વએ આખર શઈ હાવે હ
લાક ; અિશ મનકા કહેઆ નો તુ માંને, તો તુજે હલાક કરે
એ નાપાક; એ મન દુશંમન હે અિશ મત નાં ચાલો, ચલો
જીંડી હે હુકમ રભિ ; તો દુનિઆં ધીન શખ ભલી હાવે,
તુમશં ભાગે ખુરી ભલા શખ. ૫૩. અકલમંદ દુશંમન ભી
ભલા ઉશથી, નો દૈશત હાવે અંણુ શમંજ; કે અંણુ શંમ
જ દૈશતથી, ઐત આજાર પોચે તુજ; મનવા તેરા તુ દૈશ
ત જાંણે, પણ એ હે અંણુ શંમંજ નહીં અિશં ખુધ; વએ

कांम करशी तुं पशतायेशी, येत शंलाल तुं अपनीं शु
 ध. ५४. दुशंमंनकुं अहला दते, ढील करे हे तो तुं श्तेहु अप
 नीं हे गंभावे ; दुशंमंन करे शो तुं शेहवे अहला न देवे,
 तो दुशंमंन तुज उपर श्तेहु पावे ; ये मंन तेरा दुशंमंन
 हे, तुने अंठिं याता तींठिं हे हौडाता ; अहला दनें कर
 ता हे ढील, वये दंम दंम अधकी श्तेहु पाता. ५५. आप
 नशशथी न कोर्ध लागे, तो लेल लालच उशथी नाये ; के
 वये तो शेवे आरंभशें, और वये कली दुभ न पाये ;
 छोडो लार्ध लेल लालच, और छोडो शय मंनका यावा, तो
 रलि श्शभावे के उश अहकुं, में हउंगा निंनतुल मायावा
 पक. लागणुं तेरा तुज नशशशें, शो नश तुज लभशे अ
 हका, उशथी तुं आप अंया कर लाग, तो तुने न लागे न
 अंम उशका ; वागथी लागे नें तंन अयायेया, तो दुनि
 आंमे दाय्ये दिन करशी करार ; तींठिं आप नशशथी नो कोर्ध
 लागे, डने अपनीं जेडी उतारी पार. ५७. अिलंम उप
 र निंनें अंमल कीया, वये पायेया अनंत ललार्ध ; कि
 शी ललार्धकुं वये नांड़ी फोहोया, निंने आप मंन अंमल
 यलार्ध ; नो अिलंमशेंथी अंधा हुया, और आप मंन
 कीया अगुया ; के अंठिं मंन यलावे तींठिं याले, तो मं
 न ले वडां हाले नडां होवे कुया. ५८. नशीहुत दुशंमंनकी
 मत शुंनो, लागे उशथी नित दुर ; दुशंमंन नो कुछ नशी
 हुत करे, शो शंभनो के हे मकर लरपुर ; तो अिश मंनका
 कयेया न करे, ये हे तुंभारा दुशंमंन ; अिश दुशंमंनकुं आ
 प वश राणे, तो आरंभ पायेया आभरत दिन. ५९. नो
 डाह करनां काशरशेंथी, ये कलांममे हुकंम हे रलिका ; तो अ
 डा काशर हे नशश अंभारा, शर्ध गुनो अह शयका ; तो निश

अदनें नरशकुं मारा, उनें शतेह पाध दानुं नालांन; नो कोध
तापे मंनके रह्या, तो दानुं नालांनमें हुआ पिरोमान. ६०

शंरंभ हलींभी नंमणी भीठी गुमान.

तेआध धमानकी शंरंभ हे, वशादारी तेआध और; और
र तेआध शभावत नाला, अ तीनुंशे धमान जेठा ठार;
नो शंरंभ थोडी तो धमान आछा, अशेध लेजे लेजा; पंण
तीनां लछंन निश भिने नंध, तो धमान उने क्ये दया.
६१. शंरंभ मरदका शतर हे, नो अथ उश मरदका ढापे; उश
का अथ कोध नां केहुवे, नो शंरंभ करेअये आपे; नो गुरा
अंमल करते शंरमायेआ, और पशतायेआ अपने गु
आ; तो उशके अथ उपर परदा, उशके शंरमनें कीया.
६२. हलींभी मरदकी, उश मरदका शध नार हे; कठंन वेला
मांअे हलींभी; उशकी मरदगार हे; नानालिंम हाथ नो
कोध पडे, और नरंभीशे आत आपे; तो नालिंम हाथथी
वअे छोटका पावे, हलींभी उशकी शंरम रापे ६३. मरद
का नंमाल हलींभीशेथी, हावे रोशंन उनाला; नो कोध
उशकुं दये, शो आप गुव हावे अुशिंआला; नरंभीं नेकी
नो उशमें आध, तिशथी अुथी हीशे शअकी नंर; नो
लिंम नेशा देव हीशे, नो हावे शुरत आंद लहर. ६४. नो श
अुंशथे नभीं आले, नें उतंभ ठंम अिठावे; शअथी आप
नीया जेठे, तो आत अडाध पावे; नंभी आले शो अडाध पा
वे, नंमणी शअुंकुं पेआरी; तराणु पले नो हावे नंमे, उ
शे लेवे दुनियां शारी. ६५. मरदका मरतया लुलंद हा
वे, नो करे वअे आत नंमणी; नो हाथ पर शलांमकुं नंमे,
उशे केहुवे आंहां निंमणी; पर नंमेशे अे आंहां पुध पि

આરી, ખાંણું નેઆંમત ખીચ ઝિશેં ગતી ; નો પર નંમે
 શો નેઆંમત પાવે, આપ મંન બડાઈ ન રાખે રતી ૬૬. ઝો
 ત ઉમરોહો ઉશકી હોવે, નિશ દિલ શખતી હોવે થોડી ;
 નેકી ઉમરોહો ઉશકી રેહવે, નિંને શખતી કરની છોડી ;
 શખતી છોડો નરમીં કરો. નેશા નરંમ હે રેશંમ હીર ; તો
 મુંજથી રેશંમ ઝોત ઠેરશી, ઝિશ પટંતરે શંમનો વીર. ૬૭
 કોંમલ દિલ અપનેંકું રખનાં, જીંડીં કોંમલ હરેઆલી કંવ
 લા ગાંશ ; ગરદન કશ કઠિંન નહીં હોંનાં, જીંડીં જાડ બડે
 વંન વાશ ; જબ હોતા તુશંન નોરકા, તબ તરૂ શખત ગિ
 રિ ગિરિ જાએ ; કોંમલ ગાંશ ખુશ લેહરેં લેવે, પવંન ઉશે
 ન શકે ગિરાએ. ૬૮. કોંમલ દિલ તો એશા રખનાં, ને
 શા કોંમલ મશકા તુપ. નિશ નેઆંમતમેં તુપ હે મિ
 લતા, ઉશમેં લિજત હોતી હે અનુપ ; જીંડીં ખાંણુંમેં ગી
 લિજત દેતા, તીડીં કોંમલતારોં લિજત પાવે તંન મંન ; નો
 શંગ દિલી હો શખતી કરતા, ઉશકે ઝોત હોવે દુશંમંન. ૬૯
 કલાંમકી નરંમીશેંથી, દિલ હે આછા કેદમેં આતા ; જીંડીં
 હીર નરંમ અંધનકું આછા, તીડીં નરંમ કલાંમશેં હે દિ
 લ અંદાતા ; મુલકકા આદશાંહુ નો આવે, તો રઈઅતકા હાથ
 પાડીં આંધે ગરદન ; પણુ દિલકું નાં આંધિ શકે, દિલ શો
 આંધે નો ખોલે મીઠા નરંમ વચંન. ૭૦. નરંમ કર લાઈ ખો
 લી અપણીં, તો તુનેં દોશત કર ખુનેં શખ ; નરંમ ખોલનાં
 વચે કો શી ખે, નિશ ઊપર કરંમ કરે આપ રલિ ; નરંમ ખો
 લે શો શખ મંન પેઆરા, એ ફરમાએઆ હુજરત શાંહુ ;
 નો હે હિદાએત કરનેં હારે, હુકીકત નિંનેં અતાઈ રાહ. ૭૧
 નરંમી કરીએં શખ ખલકતશેં ; તો શખ હોવે તેરે દોશત
 દાર ; પંણુ આપ કોંમકી દોશતી લલી, નિંબુશેં મિલનાં હે

હુરખાર; ખેશં કોમ કબીલા અપનાં, હૈશતી ભલી ઐર શં
 ખાત ; તો નિત નરમીં કરો ઉનુ'શેં, નિ'નુ'શેં મિલનાં હે
 હિંન આર રાત. ૭૨. નો હુઆ મીઠ ખોલા, ઊંને' નેઆંમ
 ત ખડી પાઈ ; મીઠી જીભ તો ઉશકી હોવે, નો હોવે મક
 ખુલ ઝિલાહી ; શખુ' સાથે' નો મીઠા ખોલે, તો ખલકત
 દિલ પતીને' ; તો શખ દિખ ભીતર હે કિલતાર, શો હુકું શુ
 ભહાંન ઉશથી રીને'. ૭૩. જીભ મીઠી હે પુ'જી તેરી, હો
 વે શઈ શખ ભાજાર ; કે મીઠી જીભથી અદકા હોવે, વેપારીકા
 વેપાર ; દુનિઆં ભાજારમેં મીઠા ખોલો, તો શખ દિલ તેરે હો
 થ આવે ; તો શખ દિલ મિંને વશે શાહેખ રાજા, ઉશકું તુ
 શઈ પાવે. ૭૪. નો મુરવત અદકી આવે, તો શખકી ખડાઈ
 રાખે ; નંમી ચાલે નેં મીઠા ખોલે, નરમીશેં ખાત આખે ;
 શખ કિશીકું મોટા જાંણે, આપ હોવે નિમાંણાં, તો નેક ખ
 શલત ઉશ મિંને આઈ, શત ધરંમ તો ઉંને' પિછાંણાં. ૭૫.

દાશતાંન જાહેલુ'કા ઐર ખેવકુકુ'કા.

જાહેલુ'કી કિરિઆ શો અદકી, કરે ઉંનકું ગુ'મરાઈ ; વ
 ઐ આપ ભી દુઆ ઐર સાથી દુઆવે ; નિંનકું ઉનેં
 કિરીઆ શીખાઈ, જાહેલ હુલાલકું હરાંમ કેહેવે ; ઐ
 ર પાકકું કેહેવે નાપાક ; ઐશી રીત કિરીઆ કરે, નો
 આપકા ધીન મિલાવે ખાક ૭૬. જાહેલ વઐ નિ
 શેં ઝિલંમ નાંહીં, ઉશકા હે પરદા ચુપ રેહેનેં માંહીં ;
 નો ખોલે નહીં તો હે જાહેલ, પિંણુ ઉશકી જાહેલી કોઈ
 જાંણે નાંહીં ; જાહેલ વઐ નિશેં નહીં મારફત, ઝિંન પિછાં
 નેકી વઐ કેહેવે ખાત ; તખ લિખનેં વાલે શિરશતે લિખે,
 કે મારફત નહીં ઝિશકી જાત. ૭૭. અકલમંદ લડકા ભલા

ઉશથી, કે નો જાહેલ હોવે યુડા, કે અકલમંદ લંડકા દરીઆ
 પાર જાવે, જાહેલ યુડા શો શાહી દુઆ ; અકલમંદ વચ્ચે
 નિશોં મારફત હોવે, જાહેલ વચ્ચે નિશોં નહીં પિછાંન; ૨
 ભિ દરગામેં યડા નહીં માલ ઝોર ઉમરો, વહાં વડા વચ્ચે
 નો હોવે શુજાંન. ૭૮. નિશ મુલકકા આદશાં અહમક
 હોવે, વચ્ચે મુલક શિતાબી જાચ્ચે ; કોઈ છીંન લેવે જા ઉજા
 ડ હોવે, હર તરેહશેં અદી દિખાચ્ચે ; તુજ ગટમેં તું હે આ
 દશાં, અહમક હે નો માંને મનકા કહેઆ ; તો પાપ લોભ
 આંવં તુજ ગટ ખેઠે, તો ચ્ચે મુલક તેરે હાથથી ગચ્ચેઆ
 ૭૯ શાચ્ચી યાત નશીહત શુંનતે, નો તું આપ મંન ગુશા ખા
 વે ; તો તેરા ગુશા તું જાંણ, કે તુજ ઊપર યુરાઈ લાવે ; શા
 ચા શુધા નો કોઈ કેહેવે, તો ગુશા ન કરીચ્ચેં અપણેં મંન ;
 શાચ્ચી યાત શુંનતે નો તું ગુશા ખાવે, તો તું હે અપનેં જી
 વકા દુશંમંન. ૮૦. નો ઊંધા શમને નેં ઊંધા વિચારે, નો
 કુછ ઉંનેં શુંનેઆ ; તો મોતકી કડવાઈ ભર ઉંમર ચાખી,
 શઈ ખીચ ચિશ દુનિઆં; નો કોઈ યાત ઉશેં લલી કેહેવે,
 તો વચ્ચે જાંણે કે ચ્ચે હે યુરી યાત ; લલીકું લી યુરી જાં
 ણે, આપ દિલ કુડે ઈંઈં દિંન રાત. ૮૧. રેજાલુકી
 હોલત જાંણે, કે હે આશત લોકું ઊપર ; કે રેજાલા
 શિરપર હાકંમ હોવે, ઉશથી લલા શિર પર દુંગર ; કે
 દુંગરકું તો ખોજ ગણેરા, ઉશ નીચે મરીચ્ચેં કોઈ ન
 જાંણે; કે રેજાલેકું ખોજ નંઈ, શખ આગલ રજી
 હત કરે રંજાડે. ૮૨. હાકંમ હોંણેકી મશતી યડી, શં
 રાખ પીચ્ચેશેં હે અદકી ; શંરાખ પીચ્ચે યુરા કાંમ શુને,
 તેશી યુધ લી હોવે ઉશકી ; મદ પીચ્ચે મતવાલા હોવે, ન
 પિછાંને આપ ગુંન ઝોર નિઆંન; નીચ હાકિંમ હુઆ

આપ ભિયાંન હુઠે, ઉશકા અગુચા હુઆ શેતાંન. ૮૩.
 નો ખાતંનશે તુને રાજી કરે, ઉને તુનશે ખડા દગા કીઆ;
 એક જાહેલ કશાંણી કરતાથા, શેતાંન આવ શલાંમ રલિકા
 દીઆ ; સાથ ગધા લાએઆથા, કે ચલો મેહેરાજ એ ભેજી
 હે શવારી ; વો રાજી હો ચડા શારા શેહેર શિરાએઆ, ખા
 તંન રાજી હોણેકી એ ખોઆરી. ૮૪. આલંમ લડકા કાજી
 કાથા, મુખ મુર ગિરાથા અંધ નિરંધ ; શેતાંન આવ શલા
 મ રલિકા દિઆ, ઉશ હાલતમે લી પિછાંનેઆ શંદ; શેતાં
 ન દુશંમંન આલંમુકા હે, પર વાહાં ઉશકા નહીં ચલ શકતા
 હે નોર; જાહેલકુંતો એશા લુટે, નેશા ઉજાડ વંનમેં લુટે ચો
 ર. ૮૫. જાહેલ તું મત હોનાં ભાઈ, જાહેલકું કુછ નહીં ન
 શા ભલાઈ; વએ નાં દુનિઆંમેં અિજત પાવે, ન આકબતમેં
 કોઈ ઉશકા શખાઈ; નો ચાએ ખુખી દાંનોં જહાંનકી, તો
 શુનોં અિલંમ એક ધીઆંન; નિત નિત મિલો જા અિલં
 મ મજલશમેં, નિશથી પાએ અિલંમ અિરશાંન. ૮૬.

દર બએઆંન ખુખી અિલંમકે શરમાતા હે.

શરદાર ઉંમતકા વઈ, ને કોઈ ધીંન મશલા જાંણે, હકકી
 શાહા ખલકતકું ખતાવે, શાચ જુઠ જુદા પિછાંને ; ટોલે
 મિંને ખડા વએ, નિશે અિલંમ ધીન શખ આએઆ ;
 વએ તો ટોલેકા ગોવાલ જાંનો, નિશે અિલંમ નંઈ શો ઠોર
 ગણાએઆ ૮૭. ધીન મિંને રૂખ ના પડે, નો આંલિમ
 શખ મર જાએ ; શમંદર મિંને હે ખેડી, શો મલાહા ખિંન
 કોંન લંગાએ; કિતાખ ભેજા રલિનેં, આલિંમ કરે વિચાર ;
 નો મુરખ હાથ માંણક પડે, તો ખોતે ન લાગે વાર. ૮૮
 અિલંમ જાવે નો મર જાએ ; ને કોઈ હે અિલંમ પડા ;

मुशकिल नहीं नो हे शंभनं गु डारे, प्रेर पडे करे अिलंभकुं
 भडा; निश शींने गिनांन वय्ये नां होवे, तो मुशकिल के
 गु करे अिलंभ वीचार; तो शंभनो मुभ पाटि विद्वेआथी
 य्ये लला, निशके शींने गिनांन दिआ किलतार. ८९. आ
 लिंभ भरतया न्हाडेल डीपर, अडिं आंन लहर नें शडु ता
 रे ; पुरे आंन शभि तारे छोटे, देपो तेशा करे शुभारे ; आ
 लिंभ नेशा ताडु धरिआ, अपि लंगे और साथी लंगावे ;
 न्हाडेल पथर धरीआ पेठा, वय्ये आप दुमे और साथी श
 ल दुआवे. ९०. नलीअके मुभकी लात, न कोर्ध करे लय्ये
 आंन ; नलीअका तो वय्ये शर्ध, होता हे अअन न्हांन ;
 नलीअकी लात शो लुधीश रवाय्येत, नो करे शो हे आशा;
 नलीअके प्ररनं धुं कुं नित भानो, तो तुंभकुं शशय्येतकी लडी
 हे आशा; ९१. कुरआंन पडे धिल रेशंन होवे, मोभंन धिल
 लौत होवे शुभ; लौत कुरआंन पडे तो लालय गंटे, के लालय
 धिलकुं लडा हे दुभ; कुरआंन पडे नो पडनां न्हांनो, नं धतो शुं
 नो रलिका कलांभ; शुंननां ली नो नां पाय्यो। कशीशें, तो डुर
 धंभ लेय्यो अुधा रशुलका नांभ; ९२. कलांभ अुधाका हे धिलकी
 धाडु, कलांभ पडेशें धिल शर्ध होवे अंगा ; धिल रेशंन होवे
 नुर नुरांनी, नो पेडले गुनाडा शीआधेशें रंगा ; लार्ध श
 ल धरधकी धाडु लिभी, पिं गु धिलके धरधकी धाडु हे अ्येड;
 कलांभ अुधाका न्हांध करे , नित पडे अडिं तुंभ धिल वशे
 रलिका नेड. ९३. नो पडे शो न्हांधन रापो, किताल लिजे
 आ शो रडेआ थीय किताल ; न्हांध पुछने वाला पुछे, तथ
 निशे होवे न्हांध शो देवे न्हांधाल ; न्हांध वय्ये नो तुंभ धिल
 वशे, अलका पोलनां शल लुल न्हांय्येशी ; निश धिल धमां
 न शो छुटे, अिंन धिल अल धमांन शो धोअभ पाय्येशी;

૯૪. આલિંમ ગુના છોટા કરે, તેા લિખા જાએ મોટા;
 આલિંમ ઝોરકું રાહા ખતાવે, આપ કીઊં કીઆ કાંમ ખો
 ટા; ગિનાંનીકું દર ઝોત આઈએ, કે ગુના ન કરે એક તિલ
 ભાર; કે આલિંમ નેશા દુધ ખાશા, ઉશેં ભિગડતે ન લાગે
 વાર; ૯૫. આલિંમ આપ ઝિલંમ વખાંણે, ઝોર ઝિલં
 મ ઊપર કરે ખડાઈ; તેા ઉનેં આપ (ઝલંમકું) એલ લગા
 એઆ, ઉશિકી કુછિ નાં હોવે ખડાઈ; શુધિ ગિનાંની નો
 ખાત કુછિ જાંણે, શો જાંણે કે થોડા હે મુજિ ઝિલંમ; તેા
 ધોનું જાહાંનમેં આપ રેહેમાંન, ખુનો રાખે ઉશિકી શંરમ;
 ૯૬. આપ મશંહુર હોંણુકે કપડે પેહેનેં; ઝોર ભડી ભડી આંધે
 પાગાં; પાગકે પીછે શંમિલા છોડે, ઝોર ખુલ કર ભનાવે
 આંગા; કોઈ રંગ ફકીરી કપિડા પેહેનેં, આપ લેખ શારા
 કીઆ તેશા; એ શલથી મંન અભિમાંન ખડે, કે મેં હુઆ
 હું એશા. ૯૭. ભડાઈ કરંની મરઘકી, કે ઝિલંમશેં ગાને
 આપ; એ ભલા હે ઉશિથી, નો કેહેવે કે એશા ભડાયા મે
 રા ખાપ; પિંણ ખુલી ઝિલંમ નિશ મિંને આઈ; માહા
 ધિંન વએ કરશી ખલાશ; મા ખાપિ ભાઈ શલિ ભાગિ જા
 એંગે, નોરૂ છોરૂ કોએ ન આવે પાશ; ૯૮. તકવા આલિં
 મ કેરા રેહેમત ઝિલાઈ, શો ગિનાંની હો કર કરે કિરિઆ;
 ઝોર નો ઉશિથી શીખે શુધિ મારગિ ચાલે, કે આલિંમિ
 તેા હે આલિંમ કા ધરીઆ; નેશા વાટકા લેદુ, શુધ મારગ
 દખી વએ ચાલે ચલાવે; તેા ભલા ગિનાંની વએ નો, આ
 પ પાલે ઝોર શલિકું પડાવે. ૯૯. ભડુંકી મિજલશ કોટિ
 હે, ખુનો ઉશ ઠાંમ કે કલાંમકું; કે ઉશ ઠાંમકી ખાત વાંઈ
 રેહેવે, ન પોએ ખલકત આંમકું; ભડુંકી મિજલશમેં નો
 ખાત હોવે, શો નાં કહીએ ફિર ખાર; એ નશીહત જાધિ

નિ રાખો, શિરમાએઆ શાહુએ અિશાર; ૧૦૦ નો હોવે
 શલિ અિલિંમમે કાંમિલ, તો લિંન પિછાંને ન કેહેવે ભા
 ત; અપનાં ભેદ કિશે ન કેહેનાં, નો ખુધાને કાંમિલ કીતી
 હે જાત; એ નશીહત શુનો જાધિનિ રાખો, અપનાં ભેદ
 કિશે ન કેહેનાં; ભેદ છુડીં હીરા માંણુક અમુલક, શો મુર
 ખ હાથ નહીં દેનાં. ૧૦૧. એક તુકતા મારફત કેરા, ઉ
 શિકુ કોઈ ન પોચે અંમલ; નિંને પિછાંના ઉશિ તુકતેકુ,
 ઉશિકે ઈમાંનમે કભી ન હોએશી ખલલિ; લિંન પિછાંને
 ભુલા કેહેવે, હર હે આગ હર હે પથર હર હે પાંની; અંધિર
 શુરજ મુરત માંણિશ, લિંન પિછાંણે શલ કહે કાહાંણી.
 ૧૦૨. એક તુકતા નો મારફત કેરા, મુરશંધ નિશિકુ ભત
 લાવે, શો વાશલ હોવે જાંત હુકિમે, અશલ અપનેકુ પાવે;
 નિંને ધિલશે ખાએઆ અિશિ તુકિતેકુ, ઉને ખાએઆ
 અપિને રલિકુ; એ શુનો શંમનો હરધંમ વીચારો, મૈલા
 શિરમાતા હે શલિકુ. ૧૦૩. મરતલા અિલંમ કેરા, શલ
 હુનર ઊપર હે આલા; કે અિલંમશે તો રલિ પિછાંના,
 નિંને અપનાં ધિલ ઊજાલા; ઐર હુનર કંમાઈ શલિ
 ધનાં હોવે, પિછાંન ખુધાકી રેહેવે ભાકી; એ શુણા શ
 મનો જાધિનિ રાખો, શિરમાએઆ કેષંર શાંકી. ૧૦૪.
 નો નો હુનર ધુનિંઆં કેરા, શો આખર શલિ હે ભાતલ;
 હુકે લિંના નો ઐર હુનર હે, ઉશિકા ધિલિશે હોંનાં કાંત
 લ; ખુધા વાએધ લાશંરીક હે, મોહમધ નભી હે ખુધાકા ર
 શુલ; તુર જહુર શલિ ઉશિકા ધિશતા, નો શંમનેઆ શો
 હુઆ મકુંભુલ. ૧૦૫. અિલિંમ ભાધશાંઈ નિંને પાઈ, શ
 દા રેહેશી નહીં આવે ઉશે ખુટ; ઐર મિતા શલિ ભુટી
 જાવે, અિલિંમ મિતા ન શકે કોઈ ભુટ; નો ધૈલત ધુનિં

આં તુ' પાચ્ચેશી , શો છોડ જાચ્ચેશી ઝિશિ ધુનિંઆં ઠાં
 મ; ઝિલિંમ ઘાલત તુજ શંગ આચ્ચેશી , ઉશિથી પાચ્ચે
 શી નિનંત મુકાંમ ; ૧૦૬. શભ ચીજકું ઝેક મરતલા કાં
 મિલ હે, નિશકું કહીચ્ચે પુરા પુર; ઝિલિંમ મરતલા પુરા
 તલિ હોવે, જલિ હલીમીંકા ઊપર વરશે તુર; આલિંમકું
 નો હલીમીં આઈ, તો ઉશિકા ઝિલિંમ હુઆ તમાંમ; કે
 નો પુછે ઉશેં ઝેહી ધીંન લતાવે, કે હલીમીં લિંના ન હો
 વે કાંમ; ૧૦૭ ઝિલિંમ મિજલશમેં ઝેશા મિલનાં, જીઊં
 શંકર મિલતી હે શંગ દુધ; જલિ ઝિલિંમમેં હિલિ મિ
 લિ જાવે, તલ પાવે ઘિલકા મકશુધ; મંન અરકા ભેદ
 ઝિલિંમમેં, શો પીર કાંમલશેં પાવે; નો રેંન દિંન મિલો
 ઝિલિંમ મિજલશમેં, તો ભેદ મુરશંદ લતલાવે. ૧૦૮.
 ઝિલિંમકી મિજલશ તો ઝેશી ભાઈ, નેશી હે ભેહેશંત કે
 શી વાડી; નો ધુનિંઆં માંચ્ચે ભેહેશંત દેખા ચાચ્ચે, તો
 ઝિલિંમ મિજલશ ભેઠો દીહાડી; ભેહેશંત તો હે જાગે પા
 કુંકી, ભેહેશંત ચાચ્ચે તો રાખો પુપાકી; લિંના ઝિલિંમ
 પાક કીઊં હોચ્ચેશી, ઝે પ્રમાચ્ચેઆ કોશંર શાંકી. ૧૦૯.
 ઝિલિંમ મરતલા ધરીઆ નેશા, નિશકા વાર ન પાર; ભૈ
 ત ગેહર હે ભેહદ ઊંદા, ઉશિમેં ચીજાં અનંત અપાર;
 ને કોઈ ઉશિમેં ગોતા ખાવે, ઝૌર આપ પ્રનાં હો જાચ્ચે;
 શોઈ અમુલક શાંઈ અપનાં, મૌતી ઊપર લેઆચ્ચે. ૧૧૦.

ધાશિતાંન જીલિંમકા.

જીલિંમકે અંધેરેશી જીજા, ઈમાંન ભી હોચ્ચે અંધેરા;
 જીલિંમ કરનાં છોડો ભાઈ, તો રોશંન હોવે ઈમાંન તેરા; જી
 લિંમ પર ઊપર કરે, કે ગુના કરે જીલિંમ ઊપર આપ; તો

ધોનું જુલિંમશેથી જાણે, ગટે તેરે ઈમાંનકા પિરતાપ.
 ૧૧૧. જુલિંમ મરધકા ઉશિ મરધકું એશા ઠાલે, નો શિર
 કર ઉઠનાં હોવે મુશિંકિલ ; તરવારકા મારા અંગા હોવે,
 ન હોવે અંગા નિશકું મારે ઉશકા અંમલ ; આગ જાલે
 વાગ મારે તુરી ઠાલે, ઐર હાથી નિશ ઉપર દાંત દીઆ ;
 એ શલ જખિંમ અંગા હોવે, ન હોવે અંગા નિશકું મારે
 ઉશકા કીઆ ; ૧૧૨. જાલિંમકી ઉમરોકા શાએઆ છોટા,
 ભૈત દિંન નહીં વએ ઠેરશી ; જુલિંમ કાંમ નિંને કીઆ,
 મજલુમથી વએ આગલ મરશી ; જુલિંમશેથી જાલિંમ
 કા ગંર, દેખો ભૈત દિંન શો નાં વશે ; મજલુમથી વએ
 આગલ મરે, મજલુમ ખેઠા ઉશિ ઉપર હુંશે. ૧૧૩. જુ
 લિંમ કરતે દરો ભાઈ, જુલિંમશેથી ન જતા કાએ ; નિશ
 ઉપર જુલિંમ વએ તો ઠેરશી , નો હે જાલિંમ પેહુલા મરે
 શાએ ; નિશ કિશી ઉપર જુલિંમ હોવે, ખાલિકિ ઉશિકી
 દેવે ધાધ ; હકિ કિશીકા જાંએઆં ન જાએશી, રભિ શભિ
 કી શુંજે શિરીઆધ. ૧૧૪. જુલિંમ જાલિંમકા ઉશિ જા
 લિંમકું, ખંચ લે ચલે હુલાકી તરફ ; જુલિંમથી વએ હુલ
 કા હોવે, એ શઈ કર માંનો શાંહાકા હુરફ ; ભાઈ અધલ ચ
 લો જુલિંમ છોડો, પર દુખ દેણુંશેં આપ મંન વાર ; પર દુ
 ખ દેવે શો આપ દુખ પાવે, એ શિરમાએઆ શાંહે ધુલિ
 ધુલિ અશિવાર. ૧૧૫. જુલિંમથી આખર ભુરાઈ હોવે,
 જાલિંમ કુછ નાં પાએશી ખેર ; કે જાલિંમ ઉપર હે લાંનત
 ખુધાકી, ઉશિ ઉપર ન હોતી હે રભિકી મેહુર ; નો ખી
 નિ ખોવે શો શ્લિ પાવે, આંમ ખોવે તો શ્લે આંમ ; અ
 મિલી ખોવે તો અંમિલી શ્લે, નો અંમલ કરે શો આવે
 કાંમ. ૧૧૬. જાલિંમકું તો આજાલ એ હે, નો જાલિંમ

શિતાલી મરે ; ધુનિંઆં શિતાલી છોડ જાવે, નિશિ કારણુ વચ્ચે જીલિંમ કરે, હાથ ગશંતાં જાલિંમ જાવે, કે હાચ્ચે મેં કાચ્ચેકું જીલિંમ કીઆ ; નિશિ કારણુ કીઆ શો છોડ જાતા હું, અભિ તો દુખ પાચ્ચેશી મેરા જીઆ; ૧૧૭. ભુરા હે વે આધમી, કે નિશિશેં દરતે હેં શભ આધમીં આપ મંન; કે ભલા ભુરા શભિ ઉશિથી દરે, નિશિકા હોવે જીલિ મ લઈંન; નિશિશેં શભ દરે વચ્ચે ભુરા કિલાવે, કે વચ્ચે તો ખુધાશું નહીં દંરતા; તો નિશિશેં શભ દરે શોહુ ભુરા, એ શા કામ કાહેકું કરતા. ૧૧૮. નજધીક નરેહેંણું કઠંન લોકાંકે, કે નિનુંને ભુરા કશિલ લીઆ ; જીઆંન કરે ઉનું પાશેં રેહે નાં, જો રહેઆ ઉંનકું જીઆંન કીઆ ; રઈએં નેક પાડોશ દેખી, કે ગુનાંન કરે રલિકા ન આધંમકા; કે ગુનાગાર પાડોશ હે ભલા આતી, છોડો પાડોશ જાલિંમકા. ૧૧૯. જો કઠિંણુ હોવે નેં કડવા ખોલે, ઉશકી તો ખોહો નાં પાક ; એશી ખોહો શેંથી શઈ જુનો, કે વચ્ચે આખર હોવે હલાક; કઠિંણુ હોંણું ને કડવા કેહેણું , એશી ખોહો ન શીખો ભાઈ ; એ નશીહત જાધિનિ રાખો , મોલાનેં પ્રિરમાઈ ૧૨૦. ખાંણુકી કડવાઈ ખરાઈ દેખો, જશી મંન ન ભાવે; એ તો ભલી હે ઉશિ ખરાઈશેંથી, જો ખરાઈ ખોલનેમેં આવે ; એ શુંણુ શીખો જાધિનિ રાખો, ખોલિનેંશેં ન કરે કિશી કા ધિલ ખટા ; ધુનીઆંમેં વાઈ તૌકીક પાચ્ચેઆ, જો મીઠા ખોલાન ખોલા કડવા ખટા. ૧૨૧. હલિકા કરંનહાર મરધકું, શઈ હે ઉશિકે ધિલકી શખતી જાંણુ; જો કોઈ શભ શાયેં શ ખતી કરે, તો ઉશિ શાયેં લી શભ શખતી કરે ધિઈંન; તો નિશ શાયેં શભ શખતી કરે, વચ્ચે તો આખર હલાક હોવે

શર્ધ, તો શખતી કિશી શંગ ન કરીએ, એ ખાશી નશી
હત મોલાને કધ. ૧૨૨.

ખુભી અધલકા ભએઆંન.

મુલિક ભાધશાંઈ કાંએમ રેહવે, નો અધલ કરે શુલિતાં
ન; નો ભાધશાંને અધલ છોડા, તો ભાધશાંઈ હુઈ વએરાંન;
અધલશેથી ગરીભી વશે, શુનોભાઈ ગંરખારી; અધલિશેથી
થોડી ગણી, વશે ધુનિંઆં શારી; ૧૨૩ ઉશિ ભાધશાંકી ઘોલ
ત વાધે, નો અધલિ ચલણી ચાલા; નિશ ભાધશાંને અધ
લ છોડા, ઉને આપકા ગંર ગાલા; મુલિકકા માલિક તો
આપ હે, શાહુભ શિરજન હાર; મુલિકિ લે આધલકું દેવે,
જાલિંમ હોવે ખોઆર. ૧૨૪. આધલ ભાધશાંકા શાએઆ
એશા, નેશા શાએઆ હે રલિકા; કે આધલકે શાઈએ નીએ
આરાંમ પાવે, ખલકત કે ઘિલ શલકા; ઐશિ કાએઆ
નગરીમે ભાધશાંઈ તેરી, આપ ઊપર કર અધલ શાઈઆ;
હલાલ હરાંમ નો પેહુછાંન ચલિશી, તો આરાંમ પાએશી
તેરી કાએઆ. ૧૨૫. આધલશે નો એશા શંમને, કે એ
ખલકત શભ હે રલિકી; તો કિશીકા ઘિલ આજુરધા ન ક
રે, ઘિલમે રાખે મોહુલત શલકી; નો શેતાંની ખતરે ચોર
હે, શો ઘિલકે મુલકશે નિકાલે દુર; તો આભાધ હોવે મુલ
ક ઉશિકા, ઘિલ પર રોશાંન હોવે રલિકા તુર. ૧૨૬. ભાધિશાં
કા જુલિંમ ભલા હે, રઈઆતકે પર પેચશેથી; એક લેખે વ
એ જુલિંમ થોડા, રઈઆત પર પેચ કરે હોએ નેતી; એ
તેરા હે ભાધિશાં ખેઠા, વએ તુનિ ઊપર ન કરે આજાલ;
નો કરે તો ભી ભલા ઉશિથી, કે નો પાંચ તુને મિલકર કરે
ખરાલ. ૧૨૭. હકિ ભાત શુન કલુલ કરની, એ ભી હે ધી

ન નિશાન ; ધુશંમંન કહે ના વૈશત કહે, ના કહે કોએ
 અનિશાન ; ઉંને તુને ચોટ હુથીઆર શેંકા, તુ આપ હા
 થ કર હુથીઆર શોઈ ; હકં ભાતિ શુન કભુલ કર આપિ
 મંન લિખ, કેહેનહાર મત દેખ હોવે કોઈ. ૧૨૮. ધિલકું ના
 શખિ તી ગફલતિ, શો પેટિ ભર ખાંણેશું હે આતી ; પેટિ
 ભર ખાંણે ગિનાંન ગટે, ઐર શુધિ યુધિ હે ઉશિકી જાતી ;
 ભાઈ ભિંન ખાણે ન જીવે કોઈ, પિંણુ થોડા ખાંણા કરીએ
 આધત ; હરાંમ હોએ ખાંણાં ના એશા ખાવે, કે ન કર શ
 કે રલિકી અભાધત. ૧૨૯. ભાધિશાંઊંકા ખાંણાં હોઠનિ
 લાવે, શંમજ હોએ શો શીખા ; ધિલ તાજા ન હોવે ઉ
 શિથી, હોઠ જાંણે ખાટા મીઠા તીખા ; હુલાલ ખાંણેશું ધિ
 લ તાજા હોવે, હુલાલ ખાંણાં તો હે મીઠા ; જિંને ખાઈ ક
 માઈ રોટી હકંકી, ઉંને અનંત શવાદ દીઠા. ૧૩૦. ધિલકી રો
 શંની હે હુલાલ ખાંણેશું, ચેતો ભાઈ કરો આર હુલાલ ; ઉશિ
 કા ઈમાંન ધિલ ધોનું અંધેરા, નો કોઈ ખાવે હરાંમ માલ ;
 અિશ ગટ મિંધરમે દીવા ધિલ હે, નો હુઆ અંધેરા તો
 ઈમાંનકી ખોટ ; હુઈ અંધેરી નગરી કોઈ કિશે નાં શુને,
 પાંચ ચોર મિલ કર ભુટે ચોટા ચોટ. ૧૩૧ નિશકું હકંને
 ભડાઈ દીતી, ધુનીઆંકે ભૈત લોક ઉશિકે તાભે આવે ;
 તો લાજમ હે ઉશે અિનશાફ કરનાં, નો કિશીકા ધિલ
 નંઈ દુખાવે ; તો ઉશિકા મરતભા જિઆધા હોવે, શખિ
 રહે ઉશિકે શરમા ભરધાર ; અનિશાફશેથી અિજત પાવે,
 એ શરમાએઆ શાંએ ધુલિ ધુલિ અશવાર. ૧૩૨.

ધર ભએઆંન ધુનીઆં મી ગોએધ.

ધુનીઆ ગંર માતાંમકા , જિશે દેખો શો રોતા હે ના

रोनि नार ; गश्लतका दटा कांनुंशें काढो, तो शुनो केशी
 पडी हे पुकार ; काठ शिर करवत शिरे, पथर टांके अे द्वाअे
 केशे करते हे शार ; वेहेते पांनीमे अवाज केशा, उंभरे
 वधजाती शो रोती हे नार. १३३. लुला वअे न कोध धुं
 नीआं दीना, अुडिं पेआशा दये वेला धुप ; के नंगलशा
 राभराहे पांनी, अे तो धुल हीरो हे पांनी रुप ; धुंनीआं श
 ल धुल हे, धुंनीआं माल गाडा वअे ली हे धुल ; अिश धु
 लकुं तुं शानां रुप माणिक दये, अे तुंभारे दपणुंमे पडी
 हे लुल. १३४. पांणीकी पेआशथी, मालकी पेआश नां
 एा होवे शभत ; मालकी पेआश गडी अेक न अुने, पा
 णीकी पेआश होवे कोध वभत ; निशकुं पेआश मालकी लु
 ध, उंने पेआशमे जोध शारी उंभर ; कली नडीं पेट उशिका
 भरे, नो शलि माल पावे नेता हे धुंनीआं लीतर ; १३५. मा
 ल उपर करे लडाध, और शल दिभावे गोडा हाती ; अे ल
 डाध लातल द्वाअे दिन, आभर नंघ होअे शंगाती ; नो
 लुं उपर करे लडाध, और शधक धंभान पर गाने ; कुशरथी
 धंभान आछा अुने, अे लडाध नित लिराने. १३६. नो धोड
 करे आप धौलत कारण, और उमेध राये गेर अुधा ; तो धो
 ड उशकी गुंभरा होवे, मकशुधकुं न पोअे वअे कदा ; आशा
 न करे लंधे केशी, नो लंधा आश करे उश पीछे नाअे ; तो
 नेशा पडछाधआ केशी पीछे आले, वअे नो आप भिंधर
 पेठे शिट नाअे. १३७. गंभ उशिकुं लडा होवे, निशकी
 लडी होवे धुंनीआं उमेध ; उमेध उशकी पुरी न होवे, नो
 काले आलथी होवे शरध ; धुंनीआं गंभ काले शरध कीअे,
 शरध अंभत नांमां कीआ शीआ ; धुंनीआं पेठ आव
 केआ वंणुज कीता, अे तेरा अकल वाहुवा अुआ. १३८.

ભિગડા શોધા ખરાલ હુઆ, કે નિ'ને' લેચેઆ આપકા
 ધી'ન ; કે ધીનકે શો નાણે' ધે કર, જુ'ઠી ધુ'નીઆં મિતા
 લી'ન ; એશા કાંમ વચ્ચે કોઈ કરે, નિશકે શી'ને'મે' પડા
 અંધાર ; કે શોનાં રૂપા લેચ કર, મુલ લીઆ લંગાર
 ૧૩૯. ધુ'નીઆં લેચ એ શાંની હે, ઝૌર મુલ લે આકલત
 ઠાંમ ; ધુ'નીઆં તેરે શંગ ન રચેશી, ખુબ આકલત મુકાંમ ;
 ધુ'નીઆં દિ'ન ચાર હે, ચેત તુ' છોડ જાએશી ; અિશે
 લેચ આકલત વશાએ લે, વચ્ચે તુજ કાંમ આએશી. ૧૪૦
 નેક લખત ગાંમ આકલત કેરા, ધુ'નીઆં ગાંમ ખાવે લધ
 લખત ; કે ધુ'નીઆં પીઆરી હે લધલખતકું, નેક
 લખતકું પીઆરી હે આખરત ; નેક લખતકું નેક ખુધ શુ
 ને, આવે આખરત નો શદા ભિરને, લધ લખત તો
 ધુ'નીઆં આવે, છોડ મરે નો શદા ન આવે કાને'. ૧૪૧.
 ધુ'નીઆંકી નેઆંમતુ'શે', ખુલ શવાલ આકલત કેરા ; આક
 લત શદાં ભાકી રહેશી, ધુ'નીઆં શનાં હોવે શવેરા ; નો તુ
 ને' ખુધાને અકલ દીઆ, તો ધુ'નીઆંકું ન કર પીઆર ;
 કે નો ઠાંમ છોડનાં વાંહાં ગર કરે, એશા કાંમ કરે ગાંમાર.
 ૧૪૨. ભલી મેહુરી વહે જાણા, નો આપ પુરખ કરે અંત
 પીઆર ; તો શરજ'ધ ભી હોવે ઉશથી, પુરખ હોવે લખતા
 વાર ; એ ધુ'નીઆં મેહુરી ભૌત હિતેઆરી, એક પુરખ નહીં
 નિભાએઆ ; પલિ મે' એ ક છોડ ધુજા કીઆ, ગાંમાર નો
 કોઈ ઉશિ ઉપર લોભાએઆ. ૧૪૩. નિ'ને' આપ માલ ખ
 જાંનાં કીઆ, ઝૌર આપણી ઘૌલત આપે નહીં આખી ;
 વચ્ચે હાથિ ગશાંતાં આપ ઉઠિ જાવે, જાંઊં મધ ન ખાએ
 આ માખી ; હાથ ગશાંતી દેખો માખી, ચેતો ભાઈ ધુ'નીઆં
 શંગ ન આવે ; તુ' આકલત કમાઈ કી'ઊં નહીં કરતા, મુરખ

આપ જનમ તું કીડી ગંભાવે. ૧૪૪. કલી ખુશી નહીં રહે
 તી ઉશિકું, નિશ દિલ ભરા હે ધુનીઆં ગંમ ; ધુનીઆં
 ગંમશે વચ્ચે અંધા હોવે, પલિ પલિ અધકા ન હોવે કંમ ;
 ધુનીઆં ગંમશે દિલ ખાલી રાખો, ગંટાચો મોહલત ધુ
 નીઆં શંગાત ; નિશ દિલ મોહલત ધુનીઆં ભરી, ઉશિ
 કે હાથશે ધીન શઈ જાત. ૧૪૫. ભુરા કાંમ વચ્ચે જાણો,
 નો ભુરાઈશે હોવે નનિધીક ; ચોરી કરે ને વેચાજ ખાવે
 શરાખ પીવે, ચે તો ભુરે હે તેહકીક ; ચોર અિનશે નો
 નનિધીક, શો ધુનિઆં પીચારી ચોર નાણાં ; ચે ધોનું ભુરે
 અિશ નાણુંથી, તુરત આવે ભુરા વશાણાં ; ૧૪૬. વચ્ચે વશત
 ભુરી દીશે, નો શખ જગે નજર આવે ; નિશ વશતથી કાંમ
 ધાંચેમ પડે, ઉશિથી દિલ ઉઠાવે ; ચિંણુ મીઠા નાંમ તો શિ
 રજન હારકા, હરખંમ જપે ઉશે ઈમાની ; પેટ ન ભરે કલી
 જપંણુ હારા ; હકંકે નામકી તો ચે નીશાંની. ૧૪૭. ભુરા
 કાંમ વચ્ચે જાણો, નો હોવે શરાશેથી દુર ; ચોરી કરે વેચા
 જ ખાવે, શરાખ પીવે, ન હોવે ઉશિ મુખ તુર ; ભુરા નહીં નો
 હલાલ કંમાવે મિલે શો ખાવે, કેચા હુચા નો લોક કહે મ
 જદુર ; ભુરા વચ્ચે નો હરાંમ કંમાવે, મોટા કિલાવે શિરમંધા
 હોચેશી રલિ હુજુર. ૧૪૮. આધંમી કેરા પેટ ધુશમંન
 હે, ધેખો ભાઈ ચેત શવેરા ; પેટ લાલચ કારંણુ આધંમી,
 ભુરા કાંમ કરે ઝઉ તેરા ; અિશ ધુનીઆંમે ધુશમની કાંમ,
 આધંમીકું હે પેટ કરાવે ; પેટ કારણું આકલત ખુખી, ભં
 ધેકે હાથથી જાવે ; ૧૪૯. નો ખાલી હાથ ને ભુખા હોવે,
 ઉશિકા હોવે અઈઆલ ; વચ્ચે તો ધંધા ભોત કરે, કે તંગ
 હે ઉશિ ઊપર હાલ ; ચે ભાત ભતાઈ મોલાને, શુંન રાખો
 શભ મંન ; કે ભુખા ધંધા ભોત કરે, ઉશિકા શુખ ભાગા તંન

મંન. ૧૫૦. ખુલ લખત તો ઉશકા જાણે, નિશકું ધુની
 આં માંહે નહીં નોડૂ ઝોર છોડૂ ; કે ઉશિકે દિલમેં તો ગં
 મ નહીં આવે, કે કેઆ ખાવેંગે લડકે નોડૂ ; ધુનીઆં ગં
 મ નિશ દિલ નહીં, રલિ જાધ વશે ઉશિ દિલ ભાંદે; ધુની
 આં ધીંન ધોએ એકટે નહોવે, નશંભાવે એક મીઆંન ધો
 એ ખાંદે. ૧૫૧. ખુશી નેં આરાંમ આવ્યા તો, આરાંમ વાહાં
 જાંહાં નહીં દંર ; ધુનીઆંમેં તો ભૈત કશાલા, અરાંમ કહાં
 હે અિશ ધુનીઆંભીતર; એક ધિંન ખુશીશેં ઠાલ ભજાએ
 આ, ધુને ધિંન કોઈ મુઆ હુઆ ગંમ; ભલી ખુશીઆલી આ
 કલત કેરી, દિંન દિંન અધકી ન થાએશી કંમ. ૧૫૨. મા યા
 પશેં નો ડ્રજંધ ઝિછડે, તો એ દુખ જલાવંન હાર ; કલે
 જા જલે મા યાપ કેરા, અિશ આગકા નહીં આતાર ; નો
 ડ્રજંધ મરે મા યાપ આગલેં, તો ભડા દુખ હોવે યાપ
 ઝોર માઈ ; કલેજા જલે નેંનુશેં પાંની ચલે, અિશ દુખશેં
 તભ છુટે જલ ભૈત આઈ. ૧૫૩. આધંમી યાપ મંન શભ
 ધુનીઆં આવે, નેતી નેઆંમત હે ભાંતો ભાંત ; પિંણુ ધિ
 લ આવે શો શભ કાહાંશેં પાવે, કે શારી ધુનીઆં ન આવે
 હાથ ; દિલકી આશા તો પુરી હોવે, નો આશ છોડ હોવે
 નિરાશ ; પર આશા છોડ ગંની હોએ ભેઠા, આશા છોડા
 તો પુગે શભ આશ. ૧૫૪. જીવકું આરાંમ ના ઉમેધી માં
 એ, ભૈત ઉમેધ રાખો તો આરાંમ નાહેં ; આશ શભ છોડા
 તો હોવે જીવ તંન આરાંમ ; કે ધુનીઆંકા શંગરા કભી ન
 થાએશી તમાંમ. ૧૫૫. નિશકું હુંનર કશભ આવ્યાઆ
 હાથ, કરે રોજગાર; ઉશિનેં ભૈત ખજાંનાં પાએઆ, ઝોર
 ગંજ પાએઆ અપાર ; કુઆ ભરા ખજાંનાં ગાડો, વએ
 ખજાંના ભી આખર ખુટે ; હુંનર ભડા ખજાંનાં જાણે,

એ શરિ કભીન ત્રુટે ; ૧૫૭. ધુનીઆં મિતામેં એલ ભૈ
 તેરા, પિંણુ નો લોભાએઆ શો નં દેખે ; એક એલ તો એ
 શા ઉશિમેં, નો ગેલા શંમને નેં અંધા પેખે ; ધુનીઆં મિતા
 ખિછડતે, ન લગતી દેખો કુછ વાર ; કભી ધુનીઆંધાર રેહે
 વે નેં મિતા જાવે, કભી મિતા રેહવે તો મરે ધુનીઆંધાર.
 ૧૫૮ નો કાંમ કરો શો વીચારો, કે એ કાંમ મેં નિભાઉંગા
 કિશ રીત ; કે અિશ કાંમથી મેં કેઆ ગુન પાઉંગા, નિશ
 ઊપર મેંને આંધી હે પરીત ; તો કિશી કાંમમેં ખતા ન ખા
 વે, વોઈ કરે નિશમેં હોવે ગુન ; તો કુછ ગુન નહી અિ
 શ ધુનીઆં ધંધે, શાચી ભાત કહું ભાઈ તું શું ન. ૧૫૯. ધુની
 આં ધેખો જાવે ચલી, એ હે ધો ધિનકા ભાહાર ; શાહા
 ગધાએા અધના આલા, નહીં કિશીકું અિશિમેં કરાર ;
 એત શંભાલો મોમંન ભાઈ, જભિ લગ નહીં આએ ખિજાં
 કે આશાર ; તભ લગ પાંની શીંચો નેક ભંધગીકા, તો તેરી
 નિંધગીકા ભાગ શદા રહે ગુલજાર. ૧૬૦ ગુમરા હુઆ વ
 એ, નિંનેં આપ ભેદ કએઆ ભુરેકે શાથ ; કે ભુરા તો ભુરા
 ઇ શિખાવે, એર કુછિ ન લાગે હાથ ; ભુરેકું આપ ભેદ ન
 કેહેનાં, ભુરા વએ નિશકા ધિન ભાતલ ; એ થોડી ભાત
 શંમજ શંમનેા, ઇઉં ચલો જીઉં હોએ કાંમલ. ૧૬૧ ગુમરા
 હુઆ વએ, નિંને ધીંનથી ધુનીઆકું અધકા આએઆ ;
 કે ધુનીઆ કાંમ કરતે, નિંને ધીંનકા શો કાંમ ગંમાએઆ ;
 પેહેલા તુને ધુનીઆં શિરનેઆ, કે આકલત કારણ કરે કં
 માઈ ; તો વએ શઈ ગુમરા હુઆ, નિંને ધુનીઆં કારણ
 આકલત ગંમાઈ ; ૧૬૨. ગુમરાકું ગુમરાઈમેં છોડો, ઉશિકા
 નહીં કુછિ અિલાજ ; નિશકું ખુધાનેં ગુમરા કીઆ, વએ
 શાહા ન પાવે ભાજ ; આંખાં અંધી અિલાજ કરે તો, અં

ગી હોવે જાન ; પિંણુ નિશકા શીનાં અંધા ચિલાજ ન
હી, ના શિર કર આવે લુકમાન. ૧૬૩.

ધર ભચ્ચેઆન ભંધગી વ નેકી મીંગોચ્ચેદ.

નિમાજ કરતે ના કાહલી કરે, ઉશોં ઈમાન થોડા ; ધુનીઆં
ચેં તે ભૈત લોભાઈઆ, આકભત કાંમ છોડા ; નિમાજ ભં
ધગીશોં કાહલી કરે, ઝોર કરે ધુનીઆં ધંધા ; તેા ઉશ ઊ
પર ઈમાન નહીં, નિશકા હે તું ભંધા. ૧૬૪. ભંડી રૂજર
જાગે નેં ભંધગી કરે, તેા તું નેકી કમાચ્ચેઆ ; ના ચિશ
વેલાચ્ચેં જાગેઆ, શો ભંધગીશોં નેકી પાચ્ચેઆ ; શુભુ શા
ધક જાગો ભાઈ, કરો નિકર ચિલાઈ ; નિમાજ તશભી ભં
ધગીશોંથી, હોવે ધિલ શશાઈ ; ૧૬૫. ના નિમાજ ભંધગી
હુકંકી કરે, શો ઉઠે ખીચ અધેરી રૈન ; શો નશિલ નિમા
જ પાંચથી અધકી કરે, કે પાંચ તેા હે કરજ દંન ; વેશી
નિમાજ રાતમેં કીચ્ચેશોં, રૈશંન હોવે ઉશકા ધીશ ; ઉશ રૈ
શંનીશોં કાંમ ચ્ચેશા શુને, ના ન આવે ઉશ ઊપર રલિકી
રીશ. ૧૬૬. આછી ભંધગી ચિલાધત વચ્ચે, ના શભશોં છિ
પા કર કરીચ્ચેં ; કિશી ભંધેકું ન જાંણાંઈચ્ચેં, અપનેં ખુધા
ચ્ચેશું હંરીચ્ચેં ; ભંધગી નેકી ખુધાચ્ચે કાનેં કરીચ્ચે, ન ભડા
કરનાં અપનાં નાંમ ; ના ખુધાચ્ચે કારણુ કાંમ કરીચ્ચે ; તેા
ધરગામેં હોવે કલુલ તમાંમ. ૧૬૭. નિંનેં ઉમરોહો ભંભી
પાઈ, ઝોર શારી ઉમર રૈન દિન ભંધગી કીતી અલાહા ;
તેા નભીઊંકા શરોપાચ્ચે જાંનો, ઊશિ ભંધેકું શઈ મિલા ;
નભીઊંકું ભડાઈ રલિનેં દીતી, શભ ઊંમત ઊપર કીચ્ચે શ
રધાર ; તેા ના કોઈ અંલણીં ઉંનુંકી ચલે, શો મકલુલ હોવે

રલિ ધરખાર. ૧૬૮. ગઈ ઉંમરોહોમેં નો કાંમ ન કીઆ, તો આખરમેં કરલે શિતાખ; એતી ઉંમર ગઈ ભાકી ના એશી, કી'ઉં શુતા હે ભર ખાખ; ઉંમરો ઘેખો જાવે ચ લી, એતો કરો નેક કંમાઈ; ધુ'નીઆં ભાજારમેં કોઈ કંમા એઆ, કિ'નેં પુ'જી આપ ગંમાઈ. ૧૬૯. રૌશંન કર ભાઈ ક ભિર તેરી, કે નિત ઉઠિ નિમાજ કર ખીચ રૈંન અઘેરી; અઘેરી રૈંન ખીચ નિમાજ કીએશો, રૌશંન હોવે શઈ કભિ ર તેરી; નિમાજ નશ્લ કર આધી રાતકું, કે ખુધા ભિંન ન ખુને કોએ; મૌલા શ્રિરમાવે કે કભિર તેરી, અિશ નિમાજ થી શઈ રૌશંનિ હોએ. ૧૭૦ મૌમિંન મોંહો ઉપર નુર અધ કરા, નો ખીચ રાત ઉઠે કરે કંમાઈ; રાતકી લંધગી ધિંન મેં ધીશે, કે કરંન હારકે મોંહોં ઉપર હોવે રૌશંનાઈ; કીઆં મતકે ધિંન, કોઈ મોંહો કાલે કોઈ મોંહોં હોવે શરેદ; શરેદ વએ જિ'નેં રાતમેં લંધગી કીતી, શાયે શિદકશેં ઉંને પાઈ ઉમેદ. ૧૭૧. શભ ધિંન પીછે રાત હે, ધિંનકું કરો આપ કંમાઈ ધંધા; રાતકું ભેઠો આરાંમશેં જપો ઉશકું, નિશકા હે તું લંધા; ધુ'નીઆં લોક કહે પેટ ધંધા લાગા, કભ ભેઠે હંમ ખુધાએકે ગેલ; મૌલા શ્રિરમાવે કે નો વેલા ધંધે નહીં રલિકું શંભાલો ખીચ અઘેરી લૈલ. ૧૭૨ મેરાજ ખુધાકા ર શુલ પાએઆ, જિ'ને શભ રાત કીતી હકું લંધગી; શો મે રાજ મૌમનકું હોવે, નો ધિલશેં નિકાલે શભ ધુ'નીઆં ગં દિગી; રાતકું જાગે એક ધી'આંનશેં, પેરવી રશુલકી કરે કિરધાર; તો ઉશિ મૌમનકું મેરાજ હોવે, અપનેં રલિકા ધીધાર. ૧૭૩. રૈંન મરતલા ભૌત ભડા હે, શભ ખલકત પાવે આરાંમ; પીર પેગાંખર વલી ઝૌલીઆ, રાત લંધગી શેં શભ પાએ નાંમ; મેરાજ રશુલ ભી રાતમેં પાએઆ,

आशिक वशल पावे भाशुंक ; नो तुं शाचा आशिकका, तो
 रैन लंघगीशें मत चुक ; १७४. शल दिल भिने लगंन हे,
 पिंणु लला दिल वय्ये निश दिल हे लगंन किलतार ;
 और लगंनमें पडा शो दुआ, रलिकी लगंन लली नो उता
 रे पार ; लगंन जिंना कोर्ध दिल जाली नांडी, जिंन लगं
 न तो दिल रहे उदाश ; शाचे शांघशुं नो लगंन आंधो,
 तो निकर करे शाश उशाश १७५. रेहेमंत रलिकी वय्ये को
 र्ध पावे, नो कोर्ध निकर करे उरधंम ; नो अेक धंम निकर
 करनेंशें चुका, तो भुशी न पावे लिभावे गंम ; रलि धर
 गा उाजर वय्ये, नो उरधंम निकर करे कशल ; नो अेक धंम
 निकर करनेंशें चुका ; तो रलि करे उीश उपर गजअ. १७६.
 भुधाअेकी गैर मोडलतशें, जिंनें दिल कीआहे जाली ;
 धुंनीआंकी मोडलत शारी, अपनी दिलथी टाली ; अिशरी
 त दिल जाली करनां, जीशा लरनेंशें हे भाशा ; माल ग
 णुंशें हे अे लला, नो तुटे मंनकी आशा. १७७. नो लेहेशें
 त आअे तो तकवा पकडो, अंउिं रहे गुनाथी पाक ; के लेहे
 शेंत हे जागे पाकुंकी, वाडुं मुशके अंअरकी लिछी हे आ
 क ; हौलतमंध के गंरमें अंउिं पेठणुं न पाअे, नो पांउिं
 तुमारे लागी हौअे कीअ ; तो मैती लालके मंधिर कशतुरी
 निभीन, गुना मेलशुं कीउिं पेठा अेशी जिंनत थीअ. १७८.
 तकवा करे भुहाअेशुं हंशे, लंघगी करे अंउिं हे शरमा
 अेआ ; अलाडा अेक नंणु जिंनें लंघगी कीती, लडा
 भरतला तो उंनें पाअेआ ; उरांमथी लागो उलाल आ
 अे, नेता हे शरमाअेआ आंणु ; वो उलाल ली शंमज
 कर आधअे, के लेजे वेला हे लेजा शुणुंणुं. १७९. रेंना
 भरधका वय्ये शाचा, नो भुधाअेके हंरशें शेवे ; शेा रेनां

તેા લાભ દેવે, કે ઠંઠાઈ અખી'આંકું હોવે ; ખુધાએકે દંરશું
 નો કોઈ રોવે, ઉશકે ને'તુંકું હોવે ઠંઠાઈ; નો ખોશ ખુધાએકે
 દંરશું કરે, તેા શ્લે તુંમારી નેક કંમાઈ; ૧૮૦. ખુધાએકે કા
 દંર નિશ દિલ વશે, વએ દિલ નિત હોવે ઊનાશ ; નિ'ને
 દિલ અપનાં ઊનાશેઆ, ધીધારકી તેા ઉશે'ખુઝી આશ ;
 દિલ આરીશા ધીધારકા, નિ'ને' ઊનાશેઆ તિ'નકે પુરે
 ભાગ ; રલિકે દંરશે' દિલ ઊનાશે, શુતા કી'ઉ' હુ ગાશિલ
 જાગ. ૧૮૧. દંરે ખુધાએકે ખોશશે', તેા રહો શઈ ખીચ
 અ'મનો અમાંન ; શલ જાલિ'મશે' એ દંર લંચાવે, તુંમારા
 હોવે નિગે ખાંન ; ખુધાએશે' દંરે શો શરમાએઆ કરે, ન ક
 રે કુછ ઝોર અ'મલ ; ન શંરાલ પીવે ન વેઆજ ખાવે, તેા
 હાકિ'મ પકડે ઉશે' કિશ ભધલ ; ૧૮૨. તાજગી તેા હોવે
 મોમંન મોહાં ઊપર, નો દંર ખુધાએકા હોવે ઉશ દિલ ; કે
 ખુધાએકે દંરથી ભધી ન કરે, ઝોર આછે કાંમ કરે. પલિ પ
 લિ, ગંટ મોમિ'નકા મિ'દિર હે, દંર ખુધાએકા હે દીવા ભીત
 ર ; કે નિશ મિ'દિરમે' દીવા જલે, તેા ભાહરથી રોશંન દીશે
 વએ મિ'દિર; ૧૮૩. નિશ મિ'દિરમે' દીવા રોશંન, વએ મિ'દિ
 ર દીશે શકા ઊનાશ; ઉશ મિ'દિરમે' રાજા આવે, નિકલ જાવે
 શમ યોર નિરાશ; આભાધ રેહવે મિ'દિર શોઈ, રેહુંન હારે
 પાવે શુખ ઝોર ઝે'ન; ધંણી નશર દા મિલકર ભેઠે, ખુશી મ
 ને' ધિ'ન ઝોર રે'ન; ૧૮૪. કરજ ચુકાંણાં આપણાં,
 એ ભી હુ ધી'નકા કાંમ ; કે પારકી ધંમડી આપ ઊપર, નં
 શખીએ' વાંમ; ધી'નકા કાંમ તેા ભૈત ભૈતેરા, ચિંણુ એ
 શભશે' હુ ભડેરા ; નો શિરમાએઆ શાંહે ઝોલીઆ,
 હજરત અખી શવેરા. ૧૮૫. ભરકત હોવે માલમે' ઉશકે,
 નો કોઈ દેવે જકાત ; જકાત દીએ ભરકત માલકી, શઈ કર

માંને એ ભાત ; જકાત (૧૦૦) શોહો ઊપર (૨ ॥)
 અકાઈ, નો ગુજરે એક શાલ ; નિને દીઆ ઈમાનશું, ઉ
 શકા હલાલ હુઆ માલ. ૧૮૬. તવકલ કરો ખુધાએ ઊપર,
 તે હોવે કાંમ તમાંમ ; ઉતમ કાંમ નો કરનેં આએ, તે નિ
 ત લેનાં ખુધાએકા નાંમ ; નો કાંમ કરો શો શોપો શાહેલકું,
 કે તુંડી કરે શો ખાશા ; તે શલ કાંમ હોવે ખાશા, ઐર
 પુગે મનકી આશા ; ૧૮૭. તન મન ઐર યરાંણકું, તે ખાં
 ને પીનેશોથી હોવે આહાર ; અને જીવકું તે આછા આવા
 જ, શુંણીનેં હોવે આધાર ; નાંમ ઈલાહીનેં કલાંમ રલાંની,
 આછે આવાજથી પડો ગિનાંન ; જીવણાં તે શુખ હોવે,
 નો મનકા તુટે અભેમાંન ; ૧૮૮. ધીન અપનાં દૈશત કરો,
 નો દૈશતી તુંમ કીઆ આએ ; શલથી લલા દૈશત ધીન
 હે, નિશથી શલ ઠાંમ છોટકા પાએ ; નિમાજ પડો રોજા
 શપો, શલ લંધગી કરો જુદે હે પ્રમાએઆ ; શંરાલ વી
 આજ ઐર નો મના હે શો છોડો, તે શલ ઠાંમ છોટકા પા
 એઆ ; ૧૮૯. નો આપ ધીન ખુલી આએ, તે નિત
 ઉઠ અધકી કરો કિરીઆ, કિરીઆ ખેડીમેં નો કોઈ
 અડે, ઉશેં ભૈત લાલ દેશી ધીન ધરીઆ ; ઐર ધીનકા ૩
 શાધ લાલચશેં હે, લાલચશેં હોવે ધીન લંગાણુ ; નો આ
 પ હિશાલથી અધકા લેણાં, લાલચશેં શજાંણુ હોવે અજાં
 ણુ. ૧૯૦. પોંએઆ મખશુધ ધોંણું જાંહાંનકા, નિનેં રૂતે
 હ પાઈ અપણુંધીન ; કે ધીનકી દૈશતી ઉશ દિલ વશી, ધુ
 નીઆં છોડ ધીન ઉનેં લીન ; નિશ ઊપર કરમ હોવે રલિ
 કા, ઉશકું શુને આછી રિકર ; કે ધીન માંણુક તે આપે લેવે,
 છોડ દેવે ધુનીઆં પથર ; ૧૯૧. ધીન માંણુક ઈરશાંન ઈલાહી ;
 ધુનીઆ પથર ધુનીઆંકી આહા ; ઐદાં તલક લગ નો નો

નેઆંમત, શો શભ જાણે ધુનીઆં શનાંહા ; ખુધા તો હે શ
ભરોં નેઆરા, ઔર નો પશરેઆ શો રલિકા તુર ; નો દેહ મએ
પંનરોં હાથ ઉઠાએ, તો ભાકી હે શો રલિકા જંહુર. ૧૯૨.

ભએઆંન નેકીકી ખુભીકા.

ઉમરોમેં તો ભરકત હોવે, નો નેક કરો તુમ અમલ ; ભુ
રે અમલકે ભરકતરોંથી, ઉમરોમેં હોવે ખલલ ; નેક કંમા
ધરોંથી ભાઈ, જીવનકા શો શલ પાવે, નો કંમાઈ નહીં નેક,
તો શોકટ જનમ ગંભાવે ; ૧૯૩. નેકી કરો ભાઈ મોંમનોં, શં
ગ ભધી કરણ હાર ; ભાઈ તો તુ શઈ હોવે, ઉશ ઉપર શર
ધાર ; નેકી કરો ભાઈ ઉશ શંગ, નો કરે ભુરાઈ ; તો શઈ ઉશ
ઉપર હોવે તેરી, ભોત ભડાઈ. ૧૯૪ ભુરે કાંમમેં ઢીલ કરનાં,
એ ભી હે દોલત નીશાંની ; ભુરાઈમેં ઢીલ કરનાં, એ
ભી હે નેકી પિછાંની ; જિશોં દોલત રલિને દીતી, શોઈ
નેકી કમાએઆ ; કે ભુરે કાંમ ઉપર, અપનાં દિલ નંઈ અ
લાએઆ. ૧૯૫. ભુરાઈ કરતે નો કિશોં ધેખો, તો આપ નજ
ર ચુકાંણી ; દિલ ભીતર રાખે નાંઈ, નાં કહે વએ કાહાંણી ;
તો ભોજ ભડાઈ ઉશકી હોવે, શભ જાણે એ મોટા ; નોએ
ભ પારકા શભકું કેહેવે, તો શભ કહે એ ખોટા ; ૧૯૬. નો ને
ક શલ કેહેવે શદા, તો નેકી વએ શઈ પાવે ; નેશા શલ નિકા
લે ભંધા, તેશા આગલ આવે ; રેહુંમત ઈલાહી ઉમેધ રાખો,
માંગો આગંમ ભલા ; કે આજથી કાલ ખુભ થાએશી, ખુભ
કરેગા અલાહા. ૧૯૭. નેકુંકે દિલ હે તુર રભાંની, કે હરધંમ
ઉશ ધિલ વશે રભકા તુર ; કે ઉશ ધિલ ખતરા ભી નેક ગુજરે
પલિ પલિ વશે રભિકે હુજુર ; નેક હોતે તુમકું ન લગતી કુછ
ભેર ; નો હરધંમ કરો નેક ભંધગી કાંમ ; અલાહા એક પાક

બાંણુ લંધગી કરે, તે તુંમ દિલ હોવે રલિકે તુરકા મુકાંમ
 ૧૯૮. રલિ કારણુ નો તું કશાંણી કરે, તે નેકી કુવત શહી હોવે
 તેરેદિલ; તે ઈમાંન તેરા હોવે અંગા, ઐર ન હોવે કુછ
 ઈમાંનમેં ખલલ; ઈમાંન નો શુધા તે કશાંણી કર, કારણુ
 રશુલ ઐર આલ રશુલ; ઈતું કારણુ નો કશાંણી કરે, તે
 શંશ્રાએત કરેંગે નોરા ભતુલ. ૧૯૯. જુધાઈ ભિછડનાં આ
 ગ કઠંન હે, ધોજખ આગથી એ આગ ભારી; ધોજક
 દંરથીઅમલ નેક કરે, જાંને કે ધોજક આગ હે દુશંવારી,
 નિશકું આવા રલિ મિલનેંકા, વએ ગુંના ન કરે કે ભિછકું
 ગા રલિ ધીધાર; તે નો કોઈ હે તાલભ મૈલા, ઉશ મંન
 ધોજખ દંરથી એ દંર હોવે ભિશીઆર. ૨૦૦ ખુભ ભખત
 તે ઉશકા જાંણા, નિશકું શિરજન હાર શંગ પરતીત; કાં
 મ ધુનીઆં ધીંન શભ ઉશકું શોંપે, એ હે શાયે મૈંમનકી
 રીત; જીવ તંન નોરૂ છોરૂ ઈમાંન, એ શભ તુજકું રલિનેં
 દીઆ; દિલ તાલા ખોલો એ ગંર ઉશેં શોંપો, શંરમ ઉશેં
 નિનેં પેદા કીઆ. ૨૦૧. ગાંનીમત મિલી ઉશ કિશીકું, નો
 કોઈ તાભે હુઆ અપનેં ખાલક; મૈત હુએઆતી નેં રોજી
 તેરી; એ શભકા વો હે માલક; નો મારે નિલાવે નેં ખાંણુ
 દેવે, ઉશકી કરે નિત લંધગી; નો ધુનીઆં કારણુ પર લં
 ધગી કરે, તે ખરાભ હોવે ઉશકી નિંધગી. ૨૦૨. લંધગી
 કરે ખાલશ ખુધાકી, ઉમેધ ન રાખો એક તિલ ભાર; ખા
 લશ લંધગી ખુધા મિલાવે, શુખશું પાવે રલકા ધીધાર; નો
 ઉમેધ આવે શો ખુધા એ પાવે, શો ઉમેધ શભ તું લાલચ જાંન;
 ભેહુશંત પાએઆ તે કંઆ ભડાઈ, પુરખ ઝિંના જીંડિં ઐ
 રત માંન. ૨૦૩. મૈમંનકા તે માલ ગાંનીમત, નો કોઈ હિક
 મત પાએઆ; ભડી હિકમત તે એ જાંણા, નો કુશર છોડ

અિશલાંમમેં આએઆ ; શારી ઉંમર ખોવે ત્રાંભા શોંના ક
 રતે, શીખે હિકમત ભુવલી ; પલમેં દુશમંન ખુધાકા હોવે
 ધોશત, એ હિકમત શરજંધ શોંહે મુરતજા અલી. ૨૦૪.
 ઝોલીઆ ખુધાએકી ભાંતાં કરો, તો રેહુમત હોવે નાજિલ ;
 નિંનેં કુશર તોડાનેં ધીંન જગાએઆ, શરવર શભ વલી
 ઊંકે કાંમિલ ; તો પંજ તંન રભનેં પાક કીએ, પીર હોવે
 નો ઊંનકી આલ ; નો રેહુમત રભિકી આપ ઊપર આએ
 તો નાંમ ઉંનકા લેએા હર હાલ. ૨૦૫. શશાઈ દિલકી શો ઈ
 માંનશેથી, કે નિશકા શો ઈમાંન હોવે કાંમલ ; ઉશ મંન ન
 હીં જુઠ ન હોવે કીનાં, વએ ભુરે અંમલકા ન હોવે આંમિ
 લ ; નો દિલ શાશ હોવે તો નિત ઉઠ અંધગી આવે, ઝોર આવે
 નેક કંમાઈ ; હરાંમ ખાંલુ જુઠ ખોલનેંશેં ન કરો ઈમાંન
 અંધેરા ; તો પાએા દિલ શશાઈ. ૨૦૬. આછી ભંધગી શોઈ
 જાંલુ, નો કરો આછા ખાશા નેક કાંમ ; ગરીભિ જતીંમ
 હાજત મંધ શભશેં નેકી કરો, તો હોવે તેરા નેક નાંમ ; નેકી
 શેં શભ દિલ શાધ રાખો, ઝોર ભુરાઈ ગદલત કરો શભ દુ
 ર ; તો શભ દિલ મંને હે શિરજંન હાર, શો તુજ ગંટમેં કરે
 રોશંન ભુર. ૨૦૭. ખમીશ ઇનીછર ધોએ શંભે, ભરકત જાં
 નો ; મુશાશરી શશર અલનેંકું ભી, ખુભ હે પિછાંનો ; દાએ
 વેલા ભરકત જાંનો, ઉતંમ કાંમકું હે ભલી ; એ શુણાં શં
 મનો જાંધજ રાખો, શરમાએઆ શોંહે મોલા મુરતજાં
 અલી. ૨૦૮. શભ ભંધેકું લાજંમ હે, નો કરનાં ખાલક અપ
 નેંકી અિલાધત ; શભ ખલકતકું રાજી રખનાં, મીઠી નીકી
 કરનાં આધત ; જોત ખોલનાં ભે મશંરકા, શો અિલાધતમેં
 હે તુકશાંન ; ભડી ભંધગી નેકી એ હે, ન આપ રંજ ન
 કિશકું રંજાંન. ૨૦૯.

ભચ્ચેઆંન શભર વ શુંકર મી ગોચ્ચેદ.

પુશિ ખખરી દ્વચ્ચો આપ જીવ, જલ શભુરી કીતી ; નિશ
શ ભંધેને શભર કીઆ, તિશેં શ્તેહ રલને દીતી ;
ખાલકકી શભ ખલલકત જાંણી, કોઈ દુખ દેવે તો શભર ક
રનાં, તો ઉશથી તું શહી જીતે ; ચ્ચેશા મન મેં ધરનાં.
૨૧૦ શભુરી તેરી તુજ શ્તેહ દેવે, નિશ કિશી ઉપર
આવે ખલા; જો વચ્ચે શભુરી કરે, તો ઉશકું શ્તેહ દેવે જુનો
આપ અલાહા ; શભુરી કરંન હારકું રલિ દોશત રાખે, આ
પ રલિ કરે અંત પીઆર; ભંધા ભલા વચ્ચે જો શભુરી કરે,
તો કઠંન વેલા રલિ હોવે ઉશકા જાર. ૨૧૧ શ્કીર કાંમલ
શંગ જો ખેઠે, તો શુંકર કરે અધકેરાં; શ્કીરીમેં તો શુંકર
કરનાં ; શંગત શી ખો વચ્ચે શવેરા ; શ્કીરુંકું શભર કરનાં,
શભ હાલ મિને શુકરાનાં; શખતી નરંમી ચ્ચે શભ નેઆંમ
ત, રલિશેંથી પિછાંનાં; ૨૧૨. શખતી છિપાંણી મૌમન ભા
ઈ, જો કુછ આપ ઉપરૂ ભીતે ; ચ્ચે મુરવત નીશાંની મૌમન
કેરી, ચ્ચેર ચ્ચેહી શભરકી રીતેં ; મૌમન ઉપર આવે જો
શખતી, શો શભરશેં છિપાવે ; તો ખુધાચ્ચેકી ધરગામેં, શ
ભુરી ભધલે ભૌત અજર પાવે. ૨૧૩. ભૌત શખતી નિશ
ઉપર આવે, શચ્ચ ઉશ ઉપર હોવે આશાનીકી આંન ; કે
શખતી પીછે હે આશાની, ચ્ચે નુકતા કલાંમ રલાંનીશે
પિછાંન; મૌમનકું જો શખતી પોંચે, તો ઉશ પીછે શહી
હોવે આશાંની ; તો ધુંનીઆંમેં નિંનેં કશાંણી શહી, વે
આકલતમેં હોવે નિંનંત મકાંની ; ૨૧૪. દિલકી ધારૂ જો
ચાચ્ચે, તો રાજી રહો રલિકી કજા ; નરંમી શખતી જો
કુછ પોચે, તો કહો હંમેં રાજી જીતિં તંમારી રજા ; દિલકું
ધુખ ચ્ચે જો, માલ મેહેરી પુતર ધીઆ ; ચ્ચે શભકું હાજર

આવે, ઐબધ ઐ ના ઐ સભ રભકા રભ, આહે રાખે આહે
 ઉઠાવે. ૨૧૫. ખરાભ હાલ ના મૌમન દીશે, ભુખાધુનીઆં
 માંડી; ખુધાઐકે નમધીક ઉશે ઈજત ગંભીરી, વાં વો ખ
 રાભ નાંડી; ઈકીરૂંકું ઐજત ખુધાઐ પાશે, ના ઐશ
 ધુનીઆંમે હે ખરાભ; ધુનીઆંકા તો ઐતભાર નહી, ઐ
 તો ઈનાં હોવે શંતાભ. ૨૧૬. જિનેં આપ તંનકું વાશ, ર
 ભિ જાધ વશે ઉશ મંન શારી; ઐ ભલા હે ઉશથી, ના લા
 લ માંભુક પેને ઐર પેને કપડે જર તારી; ખુધા તો નિઐ
 ત નેં દિલ દેખે; ન દેખે શુરત ઐર લિભાશ, અંતલશ પેને
 આ તો કેઆ હુઆ, ઐર કેઆ હુઆ ના પેનેઆ કર ભા
 શ. ૨૧૭. આઠા ખાશા ઐશા આરાંમ પાઐ, ના તુમે
 રાખે મંન ઠેકાંભે; હુલાલ કંમાઈશે રભ રોજ દેવે, આપ
 મંન શંતોકો ઉશી પેનડે ખાંભે; આપ મંનથી પાપ જુઠ
 નિકાલો, ન કરો તુમે પાપકા ખોજ; તો અધકા તોલંભે
 વેલા હોવે, તુમારી નેકીકા ખોજ. ૨૧૮. તેરી રોજ તુજકું
 હુઠે, તુ આપ મંન કર આરાંમ; ઐક ઐક દાંભે પર લિ
 ખાહે, શો ખાંભે વાલેકા નાંમ; જિશ દાંભે તેરા નાંમ લિ
 ખા હે, વઈ આવે તેરે મુખ; લાખ કરોડ ના તુ હે શંગરે,
 શો શેકટ કરતા હે દુખ; ૨૧૯. ખુધા હર ઐકકી રોજકા
 જમિંન હે, ઐ હુદીશ શાંહે મરદાંન; ભંધા તુ કાંઐ રોજ
 હરાંમ હુઠે, રોજ તુને દેવે આપ રહેમાંન; ના આદમી
 હોઐ કિશી કાંમકા જાંમીન; તો ઉશિકા તુને આવે જકી
 ન; તો જકીન કીઠિં નહીં રખતા હે રભિ ઊપર; કેરોજકા
 જામીન હે રભલ આલમીન. ૨૨૦. રભિ ઊપર ના જકીન
 કરે, કે જિનેં મુને કીઆ હે પેધા; તો રોજ મુને વોઈ દેવે,
 ના શભકું હે રોજ ધેંધા; તો ઉશ ગંર નિત મેંમાંની રેહેવે,

आप आवे औरकुं हवे लता ; उशकी हांही नित नोशं करे,
 शहा रेहवे उशका खुला तता ; २२१. भरधकी अिनत उश
 भिने ह, नो भिले उश उपर करे शंतोक ; गंर गंर हुंढता
 नं शिरे, अपनीं अिनत नां आवे शोक ; निनें रोज ही
 ती शो अिनत ली हवे, नो उश रोज तमें करे आरंभ ;
 निनें उशि रोज आरंभ कीया, उनें अिनत पाध और
 लडेया नांभ. २२२. नो तुनें भिले शो लौत कर नांणो, तो
 शारी उंभर करे लाधशांघ ; निनें नो भिला शो थोडा गं
 णां कीया, उनें शारी उंभर गंभमें गंभाध ; शुभ दुभ
 लिडे अिश धुनीयां लानार, शुभ छोड कांय्ये दुभ मुल
 लेयाते ; के आप किशमत नहीं रोज रहते , किशमतथी
 अधका हुआ याते ; २२३. नो कोध रोज रिजक पाय्येया,
 और आशीअत पाय्येयां अपणीं जात ; तो पुरे लाग उ
 शके लाध, नो शुकुर करे दिन और रात ; लंधा अेक याकर
 कुंभाणे हवे, शो नित उठ आवे उशिरों याकरी ; शिरनंन
 हार तो शुकुर आवे, अुश आवे उशिं शंकरी ; २२४. रलि
 की नेयांभत शुकुर करनां, नो नं करे तो लिगाडे अपणी
 नेयांभत ; के आप भाल वय्ये नं शंतोके , उरधंभ आवे
 भाल कशरत ; के भाल मुनें हावे अधकेरा, शल धुनीयां
 भाल भिले मुज ; अिश शिकरथी न आवें न पेने, अिश
 उवाथी उभरका हीवा नाय्ये लुज ; २२५. नेयांभत पाध
 नें शुकुर नं कीया, तो नांशुकरी नेयांभतकुं ले नाय्ये
 शी, नेयांभत पाध तल नां येतेया, तो नेयांभ गध पीछे
 पछताय्येशी ; उय्येयात धुनीया नेयांभततो श्ल हवे, नो
 शुकुर अिलाधत कीन ; नो अे न करे तो निनें हीती उय्ये
 आती, शो लेवे उय्येआती अिन श्लि छीन ; २२६. शल

गंभ पीछे हे पुशीआली, और धाड़ु हे शल धुपलुं कुं, श
 ल शपती पीछे हे आशांनी, शंभनाय्यो हिल अपलुं कुं ;
 धुंनीयां लंधीयांनां हे भौमनकुं, और काशरकुं हे निंनत
 ठांभ ; भौमंन धुंनीयां शपती लधले, अंत पाय्येशी लुशं क
 शर निंनत मकांन. २२७. नेक आधंभी नो दुप पाय्येया,
 तो नानो रेहुंमत रलिने लेनाध ; और शशक नो दुप पा
 य्येया, तो करतुतशे लला उशि उपर आध ; अधडिल
 नलीका दुपडा रंमत, नो कीडे पडे शारे अंग ; शिरडिंन
 दुपा यिश लला, नो लडतांथा मुशा नलीके शंग. २२८. म
 नवार करे निंने दुप दीया, शो पिजल थाय्येशी धंभो
 धंभ ; तुं मनवार कर वय्ये पिजल थाय्येशी , तेरा कुछ न
 हाय्येशी कंभ ; निंने दुप दीया शो शिरभंधा हाय्येशी,
 नो तुं लोत करे भंनवार ; ये लात शुंनो लिपो शीने पा
 टी, शिरभाय्येया शांहे नांभधार. २२९. गुशा धाय्येभ आ
 प भंन जानां, और उपर गुशा न करीय्ये ; गुशा दान मन
 में लुनाय्ये, पुधाके गुशेशे करीय्ये ; यिभांभ लुशेनिके
 मेां मुंलारक पर, लांधे हाथथी पडी गरंभ आशें ; गुशा श
 ल आप भंन पाय्येया, शिरभाय्येया तुं आनांध लाशें.
 २३०. गुशा न करीय्ये धीरज धरीय्ये, शलरो तोश्रीक करी
 य्ये रशीक ; शुंकर पुधाय्येका साथी करीय्ये, तो पुधा तुंभा
 रा हावे शंश्रीक ; ये तंन भंन तेरा तो शुंभ पावे, नो लु
 धंभ शुंकर करे तुंभ आधत ; शुंकर शलुरी आधत लुधनि
 शकी, कलुल लुध उशिकी यिभाधत. २३१.

लय्येयांन पीरी व भिरिगका.

अलर धे गध भौतकी, नल शरही आध तेरे शीशें ; अल
 तोशां कर ले राडुका, के शरर आय्येया हे तेरे पीशें ; अ

ભ છોડ અમારત ગંરકી, આપ ગંર ઠરાએ ગોર ; કે શાંજ
 શુભાં હે ઉઠિ ચલનાં , જાએ ભશનાં હે ઉશિઈ ઠોર. ૨૩૨.
 ભુડાપા વાધાઈ મોતકી લાએઆ, ચેતો ભેગી કરો કંમાઈ ; ઉ
 જલે ભાલ અભિ દિન આએઆ, કાલે ભાલ રાત શુતે ગંમાઈ ;
 કાલે ભાલ જેશી રાત ગણલતકી, વએ ઉંમરો તેશી ગઈ.
 શરેદી શુભા હુઈ, ઘેખો ચેતો અભ તો પુંજ થોડી રઈ ; ૨૩૩.
 ભુડાપા ખભર મોતકી કહેવે, નિરાશ કરે હુઈઆતીશોંથી ;
 અભ કે નો તું અંત લોભાએઆ, તો તું ખોએશી ઝોર
 કોઈ હુંણુશી ખેતી ; ધુંનીઆં શરામેં તું હે મુશાંશર, રાત
 ગઈ નો થે કાલે ભાલ ; શરેદી શુભા હુઈ, હુઈ ચલણે
 વેલા પડા હાલ ચાલ. ૨૩૪. શભ રોગથી ભડા રોગ ભુડા
 પા, નો જવાંનથી હોવે પીર ; તો શભ રોગ આકર ઉશિ
 ગટિ ભેઠે, પલિ પલિ ગટે આરાંમ શરીર ; જવાંનીમેં કર
 લે ઉતંમ કમાઈ, ખુડાપેમેં ન હોએશી જવાંન ; નો ખુડા
 હુઆ શો ભેગી ચેતો, ભાઈ તું તો હે કોઈ ધંમકા મેં હેંમાન ;
 ૨૩૫. ભુડાપા નંહી ઉંમરોમાંએ, કે અભ ઉભિરથી ના કુ
 ઇ હોવે શલિ ; શુણુનાં ઘેખનાં શુધ ખુધ તેરી, એ શભમેં
 પડા હે ખલલિ ; અભ ધુંનીઆંથી નાં લિજત પાએશી, નાં
 ભંધગી કર શગશી અિશ કાએઆ ; જીતા વએ ભિંને જ
 વાંનીમેં ખાએઆ, પીઆ ધીઆ લીઆ ; ઝોર વોઈ આ
 કલત કંમાએઆ ; ૨૩૬. જલિં ગઈ જવાંની જાધ કરે , તો
 ભોત આપ દિલ ભિંને પશતાવે ; એ પશતાનાં શેકટ ભાઈ,
 જવાંની શેર નહીં આવે ; નંહી શિરે નધી નો પાંની ભે ગ
 એઆ ; નંહી શિરે જવાંની નો ઉંમરો ગઈ ; જવાંની ભિં
 ને ભિંને ભંધગી કીતી ; ભોત વએ કંમાએઆ શઈ. ૨૩૭.
 ઉમરોકી ભાકી અંમુલક હે, શભ માલશોં કરીએ પીઆર ;

નો એકધંમ ઉંમરો અધકી પાઈએ, તે મુલ દીને શાર
 શંશાર ; ઉશિધંમ આછી કંમાઈ હોવે, કે તોભાં તેરી હોવે
 કંભુલ ; એકધંમ ત્રાંભા શોંના હોવે, ભેઉશંત લેંભુંકા હોવે
 મુલ. ૨૩૮. રોશંન કર ભાઈ નુર ખુડાપા, ગુનાશેથી મત કર
 અંધેરા ; અિશ નુર ખુડાપે કરો કંમાઈ, તે રોશંન હોવે ઘિલ
 ભી તેરા ; રએંન જવાંન મશત હોએ શુતો, આએઆ
 ખુડાપા રોશંન દીશ ; અભ જાગ ઉઠ કર લે કંમાઈ, નંઈતો
 રભિ કરશી રીશં ૨૩૯. ખુડાપા આએઆ એતો ભાઈ, ભેર
 ભેર કેઆ કેહેવે ; મલક મૌતકા શિરપર આએઆ, કોઈગા
 ઢિલ હો મત રેહેવે ; લડકે જવાંન ખુડે જઈય, મત જાંનો
 મૌતકું દુર ; મૌત નજીક ઘેખ ખુધાશું દંરો, તે તુંમ દિલ વ
 શે રભિકા નુર ; ૨૪૦. નો આપ મંન નશીહત આએઆ, તે
 મૌત જાધ કરો એ હે નશીહત ખાશી ; કે આખર મરનાં
 ગોર ગંરિ કરનાં ; ધુંનીઆકા સાથી કોઈ શંગ ન આશી ;
 જિંને એ ખુજા ઉંને લોભ પાપ છોડા, ધુંનીઆંથી હો ભે
 ઠા નિરાલા ; વાએજ નશીહત ઈં ગુંન હુઈ, કે છોડ દેવે
 ધુંનીઆં કશાલા. ૨૪૧. માતા પેટશું નો આલક નિકલા,
 ઉશકું મૌતકા આએઆ વએગાંમ ; કે નો ધુંનીઆંમે આ
 એઆ વએ તો મરશી, ધુંનીઆં તો હે ડનાં મુકાંમ ; મા
 તા ઉદરશે આર આતે, આલિક રોવે ઉશિ ગંડી ; કે અભ તો
 મેં ધુંનીઆંમે આએઆ, કાલ મૌત આ હોવે મુજપર ખ
 ડી ; ૨૪૨ મરનાં જિંને શચ કર માંના, ઉશે ધુંનીઆંમે કે
 આ કરની હે ખુશી ; એશા ભુજ સાથ નો ખુશી કરે, તે
 ખુશી નાંડી એ તો હે ખેહુશી ; પર મુલિક જાતે ઉમિરો ગં
 ટે, દિલ નાં કહે કે એ મુલક હે મેરા ; તે ધુંનીઆં મુલકશે
 કાંએ દિલ ખાંધો, દિલકું કિંને લતાએઆ કે એ મુલક હે

તેશ. ૨૪૩. જો આપ અજલ બંધા બંદી'ન.જાંને, કે ધુની
 આંશે હે મુને જાણાં, તો ધુનીઆં ઉમેધ મગરૂર નાં ૨
 હે, જાણે કે એ હે ખોટા વશાંણાં; અજલ અપની' બંદી'ન
 કર જાંને, કે શદા રહે.ણાં નહી અિશ જાંન; તો ધુનીઆં ઉ
 મેધ શહી કંમ હોવે, પલિ પલિ ગંટે અભિમાંન; ૨૪૪. આપ
 મૌત ભિશારે ઘિલ અંધેરા, જીં ભિન શરાંણે કાટ ભરી શં
 મશેર; દિલ રોશંન આઝો તો મૌત જાધ કરો, ઉઠતે ભેઠતે
 અવેર શવેર; જો અપનાં ચલનાં જાધ કરે, ઉશિથી નાં કુ
 ઇ હોવે ભધી; કે બંધા પાંણી.ગંધા હોવે, ગંધી ન હોવે
 ચલતી નધી. ૨૪૫. મૌત જાધ કીએ દિલ રોશંન હોવે,
 હુરધંમ મૌત કરનાં જાધ; એક દિન એશા આઝેશી, જો
 ગંર ઊજાડ હોવે ગોર આભાધ; ગોર મિંને જા ગર કરોગે,
 ગરમેં વશેંગે ઝોર કોએ, એ શુ'ણુકર જે કોઈ એતેઆ, રો
 શંન હુઆ હે દિલ શોએ; ૨૪૬. જો બંદી'ન મૌતકા તુજ
 કું હુઆ, કે મરનાં આખર હે મેરા; તો હુરધંમ તુ' નેકી
 કંમાવ, તો શંવરે જાહેર ભાતન તેરા; એ ભડાઈ જો તુ'મનેં
 પાઈ, તો અિશ ભડાઈકું ફિર નહી' મૌત; એ ભડાઈ તુનેં
 ભેહેશંત લે જાએશી, ઉશ ભેહેશંતમેં કભી ન આવે શૈત.
 ૨૪૭. મલકલ મૌત તો શભ પર આવે, શભ ભંધેકી લે જાતા
 હે જાંન; અિશ મરને આગલ જો મર આલે, શો મર કર પાવે
 અમંન મકાંન; એશા મરનાં જો મર જાંને, વાશલહક વો કાં
 મલિ ફકીર; એ ધરજા પાવે શો વલી કિલાવે, એ ફરમાએ
 આ હુજરત આપ અમીર. ૨૪૮. બિશ ભેહે શંતમેં મૌત ન
 આવે, શોઈ તખત ખુધાકા જાંન; ખુધા તો શભ ઠોરમેં ભ
 શતા, ખાલી નહી' કોઈ ઉશિખિંન મકાંન; શભ કુલ ઉશિમેં
 વો શભિમેં, જાહેર ભીતર હે ભરપુર; એશા શંમજ જો

दशमें । मलेया, शो लामैत पुआ उशिका नुर. २४६.

धर शिश्त नेक शोहोमत व दैशती भीगोअेद.

नो नेक शोहोमत पाधअे अेक धंम, तो गंनीमत न्वांणो वअे धंम ; के अेक धंम कलमां कुश्र नुटे, अेक धंम तो लां करे गुंनो गुंम ; अेकधंम त्रांला शोंना होवे, पारश लेटे पडे टकशाल ; अेक धंम मोहोमत मैला वशे, तो छुट पडे शलि निंनोड. २५०. नेक शोहोमत अ अतीआर करे, तो लुरे लोकुंशे र्हो अमांन ; नेक शोहोमतकी लरकतशेथी, लुरेकी लुराध न पोहोअे आंन ; धुशमंन लुराध करे शो तु नें नां पोअे, नो ते शंगती कीआ नेक ; शंशार लुरी लला शल तुनथी लागे, नो आप मंन वशाअे अला अेक. २५१ दैशतकी मार लैत धुअ लागे, नो किशे दैशत आपे देवे मार ; औरके हाथशे पथर ली उलका लागे, दैशतके हाथशे पुल ली लागे मार ; के उंमारा दैशत पिछांन कीठ मारा, अे तंम मंन लागे गंम ; मैमंन अलाहु पिछांन गुना करे, वअे शेण देवे देणो करंम. २५२. मिलनें न्वाअे मरदशे अेशा, नेशा तुनें करे मंनवार ; थोडी लडाध देवे तो थोडा मिलो, लैत देवे तो मिलो लैत वार ; लंथा मिल नां मिलनहार शंग, शदा न मिले अेकी रीत ; तो थोडी लं धगी लैत निवाने, अेशे शाहुभशुं कीठिं न करीअे पिरि त. २५३. नो परीत भिंतर गाडी आअे, तो न राणो पड धा अंतर ; के भिंतरका ठांम तो धिल ह, तो धिल ली ह भिंतरका गर ; धिल करे गंर भिंतरका, शो भिंतर करे शु लडांन पाक ; निश धिल पाक वशे शो पाक पुआ, और श ल हिलमे पडीअे पाक. २५४ लाध ठींका लिछडनां शही लुनो, ह आप धिलका नलापा ; नो लाध करे तुंमे धुंनीआं

मांय्ये, शो लिछडते लैत रहे कुडापा; पिरीत न करीय्ये अ
 शे भिंतरशे, नो लिछडते न लागे ढील; भिंतर करे नो
 शदा शंजि रहे, शो तो आधि पाकि हे रबिल नलील;
 २५५. धीन धारी नो अधकी आये, तो शंगत करे नि
 शे हे मोहोमत धीन; धीनका निशे नही आवा, उश
 शुं भिंतराध मति कीन; शंगत करे धीनधारकी, नित
 नो लोठा उशिके पाश; डींग के लाशनमें डींग भाशे, पु
 लुं के लाशनमें ह्रावे पुलुंकी भाश. २५६. पर भिलणेशे आ
 प जात टोले भिल आलो, आप जातमें करे शगाध; शंग
 त वेवार उनिशे करे, निनशे ह्रावे धीन ललाध; आप
 धीन के पथमें आलो, साथ ले चलो धीन भाध; तो अककी
 लंधगी दम हुना करे, अशरीत पलि पलि वधे. कंभाध.
 २५७. अधकी दैशती करे आप कराभात, तो अधका ह्रा
 वे तुंभारा दैलत भास; आप भाध लेन भाध और शगे, अ
 शांन करे तुंभ शलके डाल; रलि इरभावे नेक अरय नो
 अिनुं काने, लोकुं ली कहे शुंणुअ्येआ; नतीम भिशकी
 न शोआली लंध छोडानां, अे शलि नेक अरय गणुअ्ये
 आ. २५८. नेकी मां लाप शंग नो करनां, शो आकल
 त कारण आगम पुंण धरनां; मां लापका हुक लैत हे लग
 ता, शो हिलशे नही लीशरनां; करे मां लापकी आकरी,
 तो ह्रावे अनंत ललाध; तो शध आकलत कारणे, अपणी
 आगंम पुंण अलाध. २५९. रीआत करे मां लापकी, काल
 आयेशी पुतर तेरा; वये ली तेरी रीआत करशी, कंभाध
 इल तुं पायेशी शवेरा; किशी लंधे कंभाध शेकट नही
 जाती, निनें नेशा कीआ तिनें तेशा पायेआ.; तेरा पुत
 र तुनकुं आयेशी, नेशा तुं मां लापकुं आयेआ. २६०.

ભલા શંગાતી વચ્ચે તેરા, નો તુને ભતાવે નેક કાંમિ; ના ને
 કી તું નહીં જાંનતા, ઉશિકા તુનેકું શિખાવે નાંમિ ; નેક
 શંગત વચ્ચે જાંણો, નો તુને ભતાવે નેક રાહા ; તો શંગત
 કરો આલ રશુલકી, જોનિત નેકી ભતાવે રાહા અલાહ. ૨૬૧.
 નિશકા મિંતર આકલ હાવે, તો વચ્ચે ભી હાવે વેશા; આક
 લકું તો આકલ ભાવે, મિંતર નેશોકા હાવે તેશા ; ઘોચ્ચ
 મિંતર એક ધુનેકું ચાવે, તો નો કોઈ ચાવે જાત ઈલાહી ;
 કે અલાહા તો હે શુધ યુધ પુરા, ચાવંણુ હારે ભી શુધ યુધ
 પાઈ. ૨૬૨. નો ચાચ્ચા ખુશીઆલી દિલકી, કે દિલ રહે
 ખુશ ગુલિજાર ; તો નો ભાઈ ભિરાધર ધીંનકા, ઊંનકા નિ
 ત કરો ધીધાર ; નો ભાઈ ભિરાધર ધીંનકે, શો એક ગંટ એ
 ક જીઆ ; એક ધુનેકું ઘેખ ખુશી કરે, જીં પીઆ શો
 ભેટ પીઆ. ૨૬૩ હૈશતકું નો હૈશત દેખે, તો નેનુમેં હે
 રોશંની આતી ; નેન શુખ વરો નેં મુખિ હંશે, હેતશું ભ
 રી રહે ઉશિકી ઘાતી ; તો હૈશતી એશી પકી કરીએ, નો
 ખુધા કાનેં પર કુંભુલ; તો હૈશતી કરો શંગ આલ નભી, અં
 ત છોટક દિલાવે આલ રશુલ. ૨૬૪. દેખો પિરીતી દુધ પાં
 નીકી, દુધ લેતા પાનીકું મિલા ; ગરંમ હોનેં કે વકત પર
 પાંની, દુધ ભંચાવે આપ જલા ; ઉછિલ દુધ શો આગ ભુ
 જાવે, જલિતે પાંનીકી કરિતા ભંચા ; એશી તરે એક ધુશ
 રેકી, મધધ કરે શો હૈશત શચા. ૨૬૫. દુધ પાંનીકા મિલાપ
 ઘેખો, એશી કરો તુંમ મોહોભત પિરીત ; મધધ કરો
 તુંમ એક ધુશરેકી, એશી રખો તુંમ મોંમન રીત ; એક દિ
 લી પર હકિ રાજ હે, આપિ હકિ હે ઉશિકા રશીક ; એશે
 પંધકું જાંધ કરો નિત, શાશ દિલી હે શાચા શંશીક. ૨૬૬.
 નિત ઉઠિ શમન ઘેખીએ, તો હરી હાવે નેહકી વાડી ;

नेहुका इलि तो अये हे, ना धेभीअये आप शनिन देहाडी
 भागि तो इले नेहुका, ना नित पांणी शींये धीधार; उर
 धंभ निकर ना करे, तो तुंभि मंनि नेहु वशे आप शिरनिंन
 डार; २६७ अकल नें हुशीआरी ह्ये उशे, निशका शे अ
 शल ह्ये उतिंभ; कवेका अया जालनें न शीये, तो ते उिप
 र हे रलिका करंभ; पभीउं भिने उतिंभ युधि उशिकी,
 ना नेक अशलि नें नेक नंभाल; आधमीउं भिने उतिंभ
 युधि नलीए, और नलीएकी आलि. २६८. नेक भिजलश
 में नित नित नार्धये, शुनीये अिलंभ अिरशंन अि
 लाडी; नेक भिजलशमें नित नित नते, गटे अगनांन
 और धिलकी शीआर्ध; दिल रेशंन ह्ये शाइ आर्धना,
 उशिमें हीशे हुक धीधार; युध मंनजल अपनीकुं पावे,
 अये इरिभाअेया शाडेमे अिशरार. २६९.

धर लअेयांन लध शेहोलत भीगाअेद.

गअेर द्वाशतकी शंगतशेथी, मैतकी शभिती हे आशां
 न; के निशि धिल तेरी द्वाशती नंड़ी, उशिथी तुनें दुर
 शये रेहमांन; ना आप आवे उशिकुं आर्धये, आरका तो
 आणुं हे शेक; ना तुनें आवे शे शिरनंनडार, धुनीयां
 अेक न आवे लोकि. २७०. नां इरमांनी कीती तेरी, निंने
 तुनें नाहुक गुशाध लाअेया; अेशी लात तेरी दिलमें ठाली,
 ना धुनीयां कानें ते गुशा आअेया; नाइ छोइ तुं तेरा द्वा
 शत नंणे, पंणु कोर्ध नंड़ी तेरा इरमांनी; धुनीयां कानें
 तुनें गुशा दिलावे, नां इरमांनीकी तो अये हे निशांनी
 २७१. धगा कीआ तुजशे उनें, निंने तुनें लुरी राडा लता
 ध; ना उशिके कहे तुं लुरार्ध करशी, तो तेरे आगल आ

ऐसी वस्त्रे लुराध ; वस्त्रे लुराध नो तेरे आगल आध, वने
 कीती निने हीती शीअ ; लाध नो तुनें ह्रावे अकल, तो
 ऐसी लात शीअ शिर शीअ. २७२. कोध डुआ धुशमंन ते
 रा, वनें धुशमंनीमें न कीती लुराध; तो तुंमनें वशे धैशत
 कर जुना, के वस्त्रे ह्रा मिंतर मेरा लाध; नअ धैशती डुधनें
 मिलाप अधकेरा, तअ वस्त्रे तुनें ह्रावे दाव्या ; तअ नो व
 वस्त्रे वस्त्रे शो करे तुमशे, तुं डुआ रंक वस्त्रे डुआ राव्या.
 २७३. निनें तेरी मधध कीती, व्वार कीती तुमिशे अं
 त नारी ; तुं वशि नारी पर लुला, तो तें अपिनीं कंभाध
 लिशारी ; नो तें कंभाध धुनीयां छोडी, तो तुं डुआ मे
 तान ; नो तें कंभाध आकिलत छोडी, तो तें व्वाव्या
 सदाका राज ; २७४. लुरा कोध पाशें लेहे, वशिकुं तुंमे जुनो
 शेतांन ; शेतांनकी वस्त्रे मत शीभावे, आअर तुं ह्रावे पि
 शेमांन ; लुरेशेथी नित दुर भागो, शंगत न करे वशी शं
 ग ; काली डुंठी पाशें नो लेहे, तो काला शडी लागे रंग.
 २७५. नो जात अशील नंडी, न करे वस्त्रे वशधारी ; नि
 शका अशल आछा नंडी, नंडी निभावे धुनीयां शारी ; नो
 जात अशील नंडी नंडी मामलेशाया, शाया नंडी शंगत
 वीर ; नंडी शंगति किशी वाट निभावे, पीर छोड ह्रावे ले पी
 र; २७६. टेडेका तो शाव्या टेडा, नेशा आप तेशा पड छंदा;
 निशकी व्वाहो टेडी वस्त्रे लात टेडी करे, वस्त्रे शय करे मांनो शा
 थी पंधा ; निनें शुधा मारग जुना, शल कंभ वशिका डुआ
 राश ; टेडे मारग ने कोध व्वालेया, मतललकुं नडीं पांचा
 डुआ निराश. २७७. अकल मंध आप शंगती करीव्ये, तो
 वशि थी नां पोच्ये कुछ व्वांन ; ले अकलकी शंगतशेथी,
 धींन धुनीयांमे ह्रावे पिशेमांन; ले अकलके शंगतशेथी,

पुनें लोक ले अकल के हवे; ना ते शंगांती ले अकल कीया, तो
 उश नेशा पुनें शमी शमंज लेवे ; २७८. शोलत शंगत लु
 रेकी ऐशी, नेशा तुशंनमें अडा धरीया जेडी ; उशिके
 हिल धुं घां भा वशे, के जुदे जेडी ना हवे टेडी ; लुरेकी
 शोलत शंगतथी हरनां, ना थोडी-लातमें हवे दुअ ; लुरे
 की शोलत शंगतथी ऐ शल हवे, के हरथी हिल न रहे
 ऐक पलि शुअ. २७९. ऐशांन करनां उशि नगे, निश न
 गे नंड़ी करनां ऐशांन ; ऐ तो जुलिम लिभावे तेरे उपर
 उशिथी तुं हवे नालिम मान ; ऐशांन करे मालेशे, ना
 मधध करे आप तंनशेथी ; नेक साथ कीऐ नेकी पावे, लुरे
 साथ कीऐ शजा पावे वेथी. २८०. ऐकिला रेहेणुं मरध
 का लला उशिथी, ना लेठे लुरेके साथ ; लुरे साथ लेठे लुराध
 शी जे, ऐार कुछ न लागे हाथ ; नित उठ नेक शंगत लेठा,
 निशिथी शी जे अिलम नेकी ; ना नेक न पाऐा तो ऐक
 ला रेहेणुं, के लुरे शंगतथी लली ऐकी. २८१. नवे नवांन
 लडके नाहिल, निशके मेांहा उपर नड़ी निकली हे हाडी ;
 ने कोध शंगत उशिकी लेठे, उनें अपनें धींनकी राहे
 लिगाडी ; किरिआ करे अउं हे शरमाऐया, लंधगी
 करे अउं हे रलिका हुकंम ; रलिके हुकंम माशक आलो, न
 तिल अधका करे न कंम. २८२. लुरी जेहा नेशा नंगली
 नांनवर, शलशे वऐ तो दुर लागे ; तो उशिथी ली शल
 दुर लागे, किशीका हिल मिलनें नड़ी लागे ; लुरी जेहा छे
 जे नेकी करे, मिले शलुंके साथ ; कोध शिध पुरश लेटे
 काज शरे, पथर शंभेटते लागे डीरा हाथ ; २८३. शल अं
 धमीशे मिलाप करते हरे, के कली हवे मुनें शंग लुरा ;
 ऐ लुराध नांणुनां हे अकल, ऐ तो अयांन न करे तुरा ;

કે આંદમીઝિં મિંને ભૌત દુરિનંન ચોર હે, નેશા હે શેતાં
ન; ધુંનીઆં માલ ચોરાવે શોશિર મિલે, કાંડાં મિલેના ચો
રી નાએ ઈમાંન. ૨૮૪.

પિછાંનત આધમીંકી.

હર મરધકા તોલ કર, આપિ દિલ પિછાંન શલકા તોલ ;
કે તશાવત હર એક ભૌત હે, ચલિંણુ શલકા જુધા ઝોર ખો
લ; નો તુને શંમજ હે તો પરખ લે, ખરા ખોટા હલકા ઝોર
ભારી ; એ શલ શંમજ કર કાંમ પાડો, તો શુખ પાઓ ઉમિ
રો શારી. ૨૮૫. અકલ મરધકી પિછાંન લેની, કે નિશ વે
લા વએ કેહેવે ભાત ; કરતુત ઉશિકા ઘેખ પિછાંનો, કે કે
શો હે ઉશિ મરધકી જાત ; જીલ હે ચાડી શલિ ભાત ભતા
વે, નેશી જુધ હે ઉશિકે ગંટ ; નીચ લખંણુ ઈઝિં જીલ ભ
તાવે, નો ઉશિકે જાત મિંને હોએ કપટિ. ૨૮૬. ખોલનાં મર
ધકા હે ખખર દેતા ઉશિથી, નો હોવે ઉશિકે અશલ ભીચ ;
અશીલકા તો ભોલનાં આછા, જુરા ખોલે નો હોવે નીચ ; અ
શીલ રાહા તુને નેક ભતાવે, દર દિખાવે આખર ધીશ ; જુરે
થી ભાત તું જુરી શુંણે, નો માંને તો તુજ ઊપર આવે રભકીરી
શ. ૨૮૭. મરધકા શંગાતી વએ જાંણા, નિશ શંગ વએ
રેહેવે દિન રાત ; મરધ નેશા વએ હોવે, જુરેશું જુરા નેક
શું નેક જાત ; નો આઓ કે પિછાંનું, કે કિશકી ખશલત હે
કેશી ; તો ઉશિકે મિંતરશે પિછાંનો, નેશી હોવે શંગત તે
શી. ૨૮૮. નેકી લધી મરધકી પિછાંન, કે આપ દિલ મિંને
હે કેશા ; તો ખશલત ચલંનશે પિછાંનો, કે ચલંન નેશેકા
હોવે તેશા ; નેક આધમીં નહીં જુઠ ખોલે, ન ભિગાડે આપ
કા પારકા કાજ ; જુરા તો જુઠા ખોટા નિરલજ, ઉશિકું કુછ

न आवे लाज. २८६. कांभ भरध तेशा करे, अशल उशिका हो
वे लेशा; करतुत नीशांनी अशलकी, अशल नेशेका करतुत
तेशा ; निशकी जात शुजात हो, करतुत तिशथी आछा
आवे ; नो कली उशिथी होवे गुराध, तो आप मन लौ
त पछितावे. २८७, दासी जाडकी तेशी होवे, नेशी होवे
जाडकी गुनीआंध ; तो मां लाप निशके नेशे होवे, वय्ये
शी होवे उशिकी औलाध ; इरनंध लछंन ली तीउं पि
छंनो, के नेक पुतका होवे नेक आप ; छुंउं कलुतरका अया
कलुतर होवे, सांपका अया होवे सांप. १८९ भरतला भर
धका वय्ये चीन हो, निश चीन कारण अिनें आंधी हो
कंभर ; नो रभप धुनीआं आवे तो धौलत पावे, माल पा
वे अिश धुंनआं लीतर ; नो आकुलत गुली आवे, तो शु
ध किरिआशें शही पावे ; नो रलि जात आवे शो रलिकुं
पावे, तो वलीउं भिने नांम लिआवे ; २९२. कींमत भरध
की वय्ये चीन जांला, के निशकुं हो वय्ये आता ; धुंनीआं
धारकी कींमत धुंनीआं, के धुंनीआं माल हो उशें लाता ;
लेहेशंत नेआंमत नो हो आता, उशिका वध हुआ मुल ;
आंमुलक वध नो धीधार शुलांन आवे, शुंनो अ्ये हुंरत
शांउका कोल. २९३.

धर इलत कंभ शुभनीके शिरमाता हो.

लात विगतकी गुली अ्ये हो, के न कोध थोडा जाले ; शंभ
न लीचारी अ्येशा जाले, नो थोउ जालनें में लेद शल जाले;
थोडी लातमें अरथ शंभजावे, उशिका गुल कलांभ ; नो शुं
नने वाला शंभने, इर पुछणेंका न रेहवे कांभ. २९४. जाल
नेंका अ्येभ अ्ये हो, नो होवे तुनें लौत जालनां ; गुली अ्ये

હું ના થોડે ખોલનેમેં લેદ શલ ખોલનાં ; ભાઈ એલ હું ના
 ભૈત ખોલીએં ; ઝૌર ભાત લંભી કરીએં ; લંભી ભાત કર
 નીં છોડા, રલિ ફરમાંન આપ શીશ ધરીએં. ૨૯૫. ના થો
 ડા ખોલે શો નાં પશતાવે, થોડે ખોલનેમેં ન આવે ચુક ; ભૈ
 ત ખોલે શો ભૈત ચુકે, પશતાણુંકા એ હું શલુક ; થોડા
 ખોલે શો આપ ન પશતાવે, ન ઉશિથી કાએ હોવે દિલગી
 ર ; એ શુંણા શદા દિલ જાંધ રાખે, ફરમાએઆ આપ
 હનંરત અંમીર. ૨૯૬. જલથી ભલા આવે બુના, શાહી આ
 ધંમી ઊપર ; શલભ એ ના બુરા ભલા હું ; ખોલતા ધુંની
 આં ભીતર ; જલ દીતી હું રલિને, તો હુરધંમ નિકર કરી
 એં ; જલથી ભલા તો આવે, ના બુરી ભાતમેં પડીએં.
 ૨૯૭. શલાંમતીકા કપડા પેહુંને, નિશકું મેલ ન લાગે ; કે
 જલ હાથ યાંઊં ભી વારે, શલ ભલા તો લાગે ; નંહી બુરા
 કહે નં બુરા કરે, નંહી બુરે ઠાંમ જાએ ; ના એ શલથી
 શલાંમત રહે, તો વએ ભી શિલાંમતી પાએ. ૨૯૮. શિલાંમત
 રએઆ વએ આધંમી, ના આપ જલ અપંણે વશ રાખે ;
 કઠંન ન કુછ ખોલે, નરંમીશેં ભાત શલ શાયેં આપે ; ના
 બુરા ન ખોલે કિશી શંગ, તો શલ કોઈ રાખે ઉશિ ઊપર મે
 હુર ; નિશ મૌમંન ઊપર ખલકતકી મેહુર, ઉશિ ઊપર બુ
 ધા ન આએશી કેહુર. ૨૯૯. જલ ચુપીશેં પુરખ શલાં
 મત, ચુપ રેહુણુંશેં ભૈત હોવે ગુંન ; જલ આંધો ધેઆં
 ન ખોલે, આપ ચુપ રહો ઝૌરકી શુંન ; ભૈત ખોલે શો
 અંધ પડે, જીં પોપટ ભુલ ભુલ મેંના ; ખોલનેં લાગે
 ચિંજરે ગાલે, જાંનવર પાશ કેઆ હું કિશકા લેંના. ૩૦૦.
 આધંમીકું ભલાઈ ઝિશ મિંને હું, ના આપંણી જલ
 રાખે આપણું વશ ; મતલખ જરૂરી ભાત કેહુવે, અંધકા

ન ખોલે શાથ કિશ ; જીલ વશ કીચ્છેરો આરાંમ કરે, શિર
 શતે રબલ આલમીન ; નો ભંધા ન ખોલે તો લિખનેંશોં ધુ
 ટે, શિરશતે કરાંમીંન કાતખીંન ૩૦૧. ચુપ રેહનેંમેં બદનકી
 ખુખી, કે શુખશું રેહવે તેરા બદન ; કાચ્છેઆ નગરીમેં તુ
 હે રાજા, અિશમેં દાચ્છે દિંન કીઆ હે વતંન ; હુરધંમ ર
 લિ ઘેઆંન લશિકર રાખો, જીલ ચાડીનેં ચોર બાંધો; લેચ્છો
 મુલકકા હાંશલ ; તોશાં કરો આપ વાટકા, તો શુખશું થા
 ચ્છો નિંનત વાશિલ. ૩૦૨. શિલાંમત રહુઆ વચ્છે કોઈ,
 નિંનેં ન કીતો ગીબત પારકી ; તો શઈ ગંનીમત ઉનેં
 પાઈ, મારફત શિરજંન હારકી ; નિંનેં પિછાંનેઆ અલા
 હાકું, ચોર ખુજા કે ચ્છે ભંધે હેં શલ રલિકે; વચ્છે નાં કિરો
 ભુરા કહુશી, ચોર નેકી કરશી શાથ શલકે; ૩૦૩. ચુપ કર
 રઈચ્છેં આચ્છો ન કરીચ્છેં, અચા હોકર રહીચ્છેં આપ ; ભો
 ત ખોલેમેં બંધન આવે, ચાહેનાં બડા હે ધિલકું શંતાપ ;
 ભોત ખોલે શો ભોત માર ખાવે, જીઠીં નોભત માંધલ ચોર
 શલ શાજ ; ચાચ્છેનાં ચલતી ચોદશ ભટકે, અચા તો હે
 શલકે શિર તાજ. ૩૦૪.

હુશધકા ભાલ.

નો કોઈ પારકા હુશધ કરે, તો રાજા ધેવે ઉશકું વેાહી લઈન;
 કે ચોરકું ખુશી ઘેખ વચ્છે જલિ મરે, ચ્છેક પલિ નં મિટે
 ઉશિકી જલિંન; ગજલ ખુધાચ્છેકા હે ઉશ ઉપર, નિશકી
 હુશિધ કરનાં હુઈ ખોચ્છે ; પર ભુરા આવે આપ ભલા આવે,
 તો ભુરાઈ શલ ઉશિ આગલ આવે શોચ્છે. ૩૦૫. નિશ કિ
 શીકું હુશધ આચ્છેઆ; ચ્છેક પલિ નહીં ઉશકું શુખ ; ઉનેં
 ધુનીઆંમેં આપ કારનેં, મુલ લીઆ શલ દુખ ; નો તુનેં

अकल होवे तो काय्के कुं दुभ लेवे, आपनें एवका शुभ लेय;
 उशध मिरांनां ना करे शो नल मरे, उशकुं कुछि नंड़ी नश
 होय. ३०६. नेती धुशमंनी धुंनीयां भांय्ये, उशि शलिथी
 शला होवे ; पर धुशमंनी ना उशध करी, येशा कुछ नंड़ी
 ना उशकुं पोवे ; पुंनथी लडी धुशमंनी नंड़ी, उशिथी ली
 शला होवे नेंड; पिलु उशधकी धुशमंनी येशी, निशका कली
 न आवे छेड. ३०७. पराली हे उशध करंन डारकुं, वय्ये तो
 आपे उशधथी होवे पराल ; उशधथी वय्ये नलता रेहवे,
 एउं आगथी घेपो नले कलाल ; उशध कीय्येशं आप
 पराली, ना उशध करे उशें नडीं शुभ ; तो उशध करनां
 शो आप शुभ लेयनां, और मुल लेना हे शेकट शलधुभ.
 ३०८. पराली हे उशि किशीकुं, निशकी हे लुरी सुरत ने
 लुरी पोय्ये ; वय्ये तो शडी पराल डुया, निशके लुरे हें
 ये दाय्ये ; ये दानुं मे येक ली होय्ये आधी, तो काय्ये
 करे उशें पेय्यार ; ना सुरत आधत दानुं लुरी, वय्ये तो
 शडी डुया हे पोय्यार. ३०९. पशतावा हे उशि किशीकुं
 ना पुधाय्येके भाशुंशें राप्पे कीना ; कीयांमतके दिन तो
 वय्ये पछिटावे, के भाशुं के कीनें शें लरा हे निशका शीं
 ना ; पुधाय्येके भाशे तो रशुलिलाहे, और रशुलकी आल
 पाक ; आल रशुलशें ना कीनां राप्पे, वय्ये तो आपर हे
 वे डलाक. ३१०. कीनां छोटो गुशा न राप्पे, किशी भौंमनका
 धिल न करे रंन ; ये नशीडत शुंनो आप भनि राप्पे, शी
 नेकी पेतीमें शंगरे गंन ; गुशा कीनां ना आप भनिराप्पे,
 तो उशि हिल दुभ वशे धिन रेंन ; शारा नाडान उश न
 नर तंग धीशे, यिश दुभशें आप शहा तंग रेहवे लेयें
 न. ३११. येक गुना तो लौत लौतेरा, डनार लंधगी थोडी ;

એક ગુના જિનેં રલિકા કીઆ, ઉનેં ઉમર કંમાઈ ખોડી;
 ભંધગી તો નિત નિત કરીએ, ન કરીએ એક ગુના ; નો
 મંણુ શોંના નેં ટાંકત્રાંભા ભિલે, તો કાલા પડે શભ શોંના ;
 ૩૧૨. હુશધ કીનાં છોડો ભાઈ, દિલશેં નિકાલો હુશધ એ
 ર કીના ; હુશધ કીનેશેં કાહેકું જલતે, કલ લગ હે તુનેં ધું
 નીઆંમેં જુનાં ; નભી એલીઆ શભ ચલે જાત હેં, એ
 ધુંનીઆં તો હે ખેઆલે ખાલ, એત ભાઈ કર નેક કંમાઈ,
 હે તુજકું ભી જાનાં શિતાલ. ૩૧૩. જુલાંકા તાંના ચોટ હે,
 ઉશિકા શો અધકા હોવે ધરધ ; લોહો કે ગાશુંએ ગા અધકા,
 પંણુ લાગે ઉશિકું નો હોવે મરધ ; મરધ ઉપર પડે લોહો
 કે ગા, તલવાર ખંજર ભાલાનેં તીર ; ઉશિકું એશા નહી
 ભાગે, નેશી ભાગે ગાલી નો કોઈ કેહેવે ખે પીર. ૩૧૪.

ધર ભએઆંન હિંમત મીં પ્રમાએદ.

હિંમત ભડી ઈમાંન નિશાંની, ભાઈ ભડી રાખો અપંણી
 હિંમત ; નિશ કિશીકી હિંમત ભડી, ઉશિ ઉપર શહી
 આવે રલિકી રેહેંમત ; રલિકી રેહેંમત, શો ઈમાંન પુરા,
 ઉશિથી આરાંમ પાવે જીવ એર તંન ; રલિકી રેહેંમત
 શભ આશા પુગે, અધકા હોવે માલ એર ધંન ; ૩૧૫. નિ
 શ કિશીકી હિંમત ભડી, ઉશિકું ભૈત હોએશી ગંમ ; ધું
 નીઆં આવે તો ભૈત આવે, નેતી પાવે તિશેં જુને કંમ ;
 નો મારફત આવે તો આવે અધકેરી, નો પાવે ઉશિથી આ
 રાંમ ; તો હિંમત ભડી ઉશેં ગંમ અધકેરા, પિંણુ ભિંના હિંમ
 ત ન હોએશી કાંમ. ૩૧૬. હિંમત ભડી ઉશેં ગંમ અધકેરા,
 નિશેં નેશી હિંમત વએશા ગંમ ; હિંમત ભડી તો શવાલ
 અધકા આવે, નો કાંમ કરે ઉશેં જુને કંમ ; ભડી હિંમત તો

ખુધાએકે ખાશુંકી, નો હુરધંમ આવે આપ કંમાઈ; ગંમ
 ઉંનકું નો હુંમ નાંમ કંમાવે, ઉંમર ચલી નાવે ભાઈ. ૩૧૭.
 નો કોઈ આવે આપ કીંમત, કે મરતલા મેરા ભડા હોએ; તો
 હિંમત ભડી પેદા કરે, ઉશથી ભડે હોવે એ ધોએ; નિશ
 કિશીકી હિંમત ભડી, ઉશિશેં નો કોઈ કરે આશાંન માલી;
 તો વએલી ઉશેં ભૈત કુછ ધેવે, ચૌર ખુને કે અિશકીં હિંમત
 હે આલી. ૩૧૮. શીશ કાએઆ ઉતંમ હે, હિંમતકારભિને
 કીઆ મુકાંમ; નો ભેદ તુજ ગંટ શંમાવે, તો ખુને કે શીશ
 ઉશકા હે ઠાંમ; જખ તક જીવ શભ ગંટ વશે, તભલગ કાએ
 આ કાંમે કરે કંમાઈ; જલ શીશ ઠાંમ તું જીવ ઠેરાવે, તભ
 વઈ નિકર શુને નો હે શરમાઈ. ૩૧૯. હિંમત ખાંધો નિક
 ર જગાએ, આપ ઉલટ હુંકં અંદર દેખ; એ જાહેર ભા
 તન નો કુછ દિશતા, હુંકં શહી હે શભિમેં એક; હુંકં ખિ
 નાં કુછ ખાલી નાંહી, તું કિતકું હુંઠન નાવે; આપ શનાં
 મહુવ હો ઉશિમેં, તો તું રાજ રંમજકું પાવે. ૩૨૦. અધલ
 શેંથી આધલ કિલાએઆ, ધેખો ભાધશાંહા નૌશેરવાંન;
 શખાવતશેંથી શખી કિલાએઆ, હાતંમ તાઈ જગમેં અ
 એઆંન, નોર હિંમતશેં ધેખો રૂશતમ, પેહલવાંન વો નાંમ
 ધરાએઆ; એ શભ આલી હિંમત હો ગએ, ખિંના હિં
 મત કોઈ કાંમ ન આએઆ. ૩૨૧. હિંમતશેંથી ગોડા જગ
 મેં જીતે, શૈજમેં ઉશકા રેહુવે નેક નાંમ; હિંમતશેં શુરા
 શાંનમુખ નાવે, માર ધુશમંનકું છોડા ધેવે ઠાંમ; હિંમતશેં
 ગવાશ પેઠ ધરીઆમેં, અંમુકલ મૌતી ઉપર લેઆએ; તી
 ઊં હિંમતશેં ધીંન કંમાવે, શોઈ જગમેં વલી કિલાએ.
 ૩૨૨. હિંમતશેં હાથી ચોટ લગાવે, જા કર શખત કિલેશું
 અટકે, છોટા શેર હિંમતશેં જા કર, એશે મશતશીલકું મા
 ર પટકે; એશે શેરકું મરધ શો મારે, નિશકું હિંમત હોવે
 રશીક; શાહેલ હિંમત ધીંન ચલાવે, નિશકું હિંમત
 હોવે શશીક. ૩૨૩. શાચા ધીંન શો નભી ચલાએઆ,

शंश अलाय्या शोधी राहा ; आली छिंमतशें राम
 धीनुं पर, श्ते पाय्ये ल श्जले धलाहा ; नुर अिलाही
 अवल था शो, आभर नजमे पाय्येया नंदुर ; अिशी
 धींनके तापे हावे, उशमे दैशन हावे रमिका नुर. ३२४.
 भतंम कीया अिश कलांमकुं, राम न्हाहेर कडे शुनाय्ये
 आ, शो पडो शीपो और शुनो शुनाय्यो, धं धुकंम मे
 लाने श्दमाय्येया ; आर तरीक हे अिशमे न्हाहेर, नो
 शंमने शो हावे कांमल ; उर अिक उरश्मे हे उकि शंनारी,
 पिंअ पावेशो नो हावे आंमल उरप. उकि शंनारी पुम हे
 लार्ध, ना उकशें मन वार ; न्हाहेर लात न उकि तालाकुं, उर
 धंम नहीं लिशार ; अिकधंम पर हो शुकराने, लानंम उकिडे
 न्हांन ; शाश उशाश नो आता न्हाता, शो लडी नेआंमत हे
 मांन ; ३२७. शाश उशाशें शमरंन करले, और छिरश उवा
 शल छोड ; उकि लिंन शल छिरश उवा हे, तुं उकिशें
 मोहालत नोड ; नो नो शुभ धुंनीया उकलाके, शलशें
 धिलकुं वार ; नो पावेया वशल उकिका, तो अे शल .रहेंगे
 ताजेधार ; ३२८. उकिकीतो कुछ शिकल शली नहीं, और मकां
 न हे ला मकांन, ला मकांनशें तडति शरा लग, नो कुछ
 मभशी अयेआंन ; न्हाहेर लात न, नो कुछ दिसता, नो
 कुछ शुंनता कांन ; उकि लिंन तो आली नांहीं, अे नुकता
 पुम पेहेछांन. ३२९. अिश लात नशीका आपे उकनें, मु
 भ पर परडा लीया ; धंम मारनकी कुछरत नांहीं, अेशा
 छंढ मरे छंढ कीया ; लिश पर करंम करे वो आपे, उशकुं
 आपडि आप पुजावे ; अिल्लंम उलमां कांनिल मुरशध,
 लंन कर आप शुजावे. ३३० अवल आभर न्हाहेर लातन,
 दिसता शुंनता गोहे ; हे शलहीमे शलशें नेआरा, और
 नहीं शल वोहे ; में और तुंकी कुछ छोड कर अिक धेप ;
 कुछ हो नहीं हे ; अेशा शंमन श्नां हे उशिमे, तुं नहीं
 तल वो शही हे ३३१.

